

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · primer període · sèrie C · número 37

Comissió de Drets Socials

Sessió 2, divendres 2 de juliol de 2021

Presidència de la I. Sra. Mónica Ríos García

TAULA DE CONTINGUT

Sessió informativa amb la consellera de Drets Socials sobre els objectius i les actuacions del departament en la legislatura actual

355-00011/13

3

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 2 de la CDS

La sessió de la Comissió de Drets Socials (CDS) s'obre a dos quarts de dotze del migdia i deu minuts. Presideix Mónica Ríos García, acompanyada de la vicepresidenta, Maria Jesús Viña i Ariño, i de la secretària, Anna Feliu Moragues. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents els diputats Judit Alcalá González, Eva Granados Galiano i Raúl Moreno Montaña, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Bartomeu Compte Masmitjà i Najat Driouech Ben Moussa, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Glòria Freixa i Vilardell, M. Assumpció Laïlla Jou i Ferran Roquer i Padrosa, pel G. P. de Junts per Catalunya; María Elisa García Fuster, pel G. P. de VOX en Cataluña; Maria Dolors Sabater i Puig, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; Joan Carles Gallego, pel G. P. d'En Comú Podem, i Joan García González, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de Drets Socials, Violant Cervera i Gòdia, acompanyada de la secretària general del Departament de Drets Socials, Maria Dolors Rusinés i Bonet.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Drets Socials amb la consellera de Drets Socials sobre els objectius i les actuacions del departament en la legislatura actual (tram. 355-00011/13). Consellera de Drets Socials. Sessió informativa.

La presidenta

Bé, bon dia, diputats i diputades. Benvinguts a tots i a totes a aquesta primera Comissió de Drets Socials.

Sessió informativa amb la consellera de Drets Socials sobre els objectius i les actuacions del departament en la legislatura actual

355-00011/13

Com bé saben, avui tenim la compareixença de l'honorable consellera Violant Cervera i Gòdia. Gràcies, consellera, per acompanyar-nos avui en aquesta comissió. Benvinguda.

Breument, explicaré una mica com s'estructurarà la comissió. En primer lloc, intervindrà la senyora consellera, amb una durada màxima d'una hora. Després, tots els grups tindran la possibilitat d'intervenir, per ordre de major a menor representació, i tancaran les intervencions els grups de govern, amb una durada màxima de deu minuts. Seguidament, la consellera podrà tornar a intervenir per respondre a les interpellacions dels grups, per una durada de trenta minuts, i continuarem el debat amb els grups, en el mateix ordre que he anunciat: una intervenció de cinc minuts per grup. I, finalment, tancarà la sessió la senyora consellera.

Bé, per començar ja a treballar, m'haurien d'informar si hi ha alguna substitució d'algun grup. No? Sí?

Bartomeu Compte Masmitjà

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) Sí. I el substituirà el company Pau Morales Romero, que s'incorporarà de seguida que pugui a la comissió, sí.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bartomeu. *(Veus de fons.)* Ah, vostè també? *(Pausa.)* Perdoni. Jessica González, substitueix. *(Veus de fons.)* Perdoni? És que no... El micro. És que no el sento.

Joan Carles Gallego i Herrera

Jo soc Joan Carles Gallego, que substitueixo la companya..., bé, la diputada Jessica González.

La presidenta

Gallego?

Joan Carles Gallego i Herrera

Sí, Gallego. Joan Carles, perquè...

La presidenta

Ha quedat clar. (*Veus de fons.*) Ha quedat molt clar.

Bé, doncs, ja anotades les substitucions, engegariem la comissió amb la intervenció de la senyora consellera.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Doncs, molt bon dia a tothom i moltíssimes gràcies, presidenta, membres de la Mesa, diputats i diputades. Gràcies, també, a totes les persones que ens segueixen des del Canal Parlament. Moltes gràcies per seguir-nos en aquesta compareixença.

Comparec avui davant d'aquesta comissió de Drets Socials del Parlament per definir les línies de treball i els objectius que ens hem marcat com a departament en aquesta legislatura. Ho faig acompanyada aquí, a la meua dreta, de la secretària general del departament, la senyora Dolors Rusinés; la secretaria d'Afers Socials i Famílies, la senyora Anna Figueras; el secretari d'Infància, Adolescència i Joventut, el senyor Alexis Serra; el secretari d'Habitatge i Inclusió Social, el senyor Carles Sala, i alguns, també, dels membres del meu gabinet.

Ateses les restriccions per la situació sanitària en la qual ens trobem i tenint en compte l'aforament d'aquesta sala, no puc estar acompanyada, com m'agradaria, de la resta de l'equip directiu del departament, als quals agraeixo el seu compromís i la feina diària. No vull deixar, tampoc, d'agrair la feina feta per tots els equips anteriors, i molt especialment els treballadors del departament, que han assumit i realitzat una acció de govern compromesa per l'avenç dels drets socials. Em sento honorada de poder seguir i aprofundir la seva tasca en aquesta legislatura.

També vull expressar un especial agraïment a totes les entitats i professionals del tercer sector pel valor, la dedicació, l'abnegació que han demostrat en una situació tan crítica com la que hem viscut durant aquesta pandèmia de la covid-19. Aquestes entitats, que habitualment ens acompanyen, avui no han pogut seguir, per conseqüència de la pandèmia, aquesta intervenció des d'aquí, la sala del Parlament.

Inicio aquesta compareixença amb la voluntat de compartir amb tots vostès les línies d'acció del Govern que preveiem impulsar des del Departament de Drets Socials i per poder escoltar les propostes i consideracions que, des dels diferents grups parlamentaris, ens feu arribar a fi de millorar el servei que prestem a la societat.

Volem innovar en polítiques i serveis per avançar en drets socials. La tasca que afrontem no pot ser solament una acció de govern, sinó que requerirà un alt nivell de col·laboració institucional, una creixent implicació de tots els actors, els ens locals, els agents i entitats socials, el tercer sector, en àmbits professionals i del coneixement, els agents econòmics, però també la implicació de tots vostès com a grups parlamentaris i de tots aquells altres nivells socials i comunitaris que seran essencials per a la transformació social que volem promoure.

Hem d'impulsar un nou pacte social que blindi drets i garanteixi una recuperació justa sense deixar ningú enrere. La recuperació no serà complerta si sortim d'aquesta crisi amb un increment de desigualtats. El repte és ingent i necessitem la col·laboració de tothom.

Voldria exposar-los molt breument en què consistirà la meua compareixença. Farem una exposició de les principals línies d'actuació, parlant dels drets socials com el quart pilar de l'estat del benestar; farem una breu pinzellada als marcs jurídics; una altra a les línies de treball que volem engegar distribuïdes entre les diferents secretaries i les línies més transversals, i després també farem una petita referència als conflictes competencials que tenim amb l'Estat i acabarem amb unes conclusions.

Començo, per tant, per exposar quines seran les principals línies d'actuació del departament, que hem distribuït en quatre blocs.

Els drets socials com a quart pilar de l'estat del benestar. L'objectiu és situar els drets socials al mateix nivell que els drets com l'educació i la sanitat, és a dir, garantir la universalitat dels drets socials. Farem una breu pinzellada al marc jurídic sobre el qual se sustenta aquesta acció de govern, les línies de treball i la reivindicació, com els he dit.

Sobre aquest primer bloc dels drets socials, el departament el que vol és potenciar la seva transversalitat dintre del Govern i la seva coordinació amb altres departaments com el de Salut –com ahir també comentava el conseller en la seva intervenció–, Ensenyament, Treball, Justícia, Territori i polítiques d'habitatge, Igualtat, així com amb les altres institucions públiques, especialment amb el món local i també amb el tercer sector.

Els drets socials són aquells drets que van més enllà dels drets civils bàsics, dels drets de la salut o de l'educació o del treball. Entre aquests drets socials, cal destacar, per exemple, el dret a uns serveis socials universals, el dret a l'habitatge, el dret a uns ingressos mínims, el dret al suport a la criança i a la vida en família, el dret a una infància i una joventut en condicions per un ple desenvolupament humà, el dret de les persones amb discapacitat a viure dignament, el dret de les persones grans amb dependència o de les persones amb necessitats de suport de salut mental.

En resum, tots aquells drets que permeten que les persones del nostre país puguin desenvolupar el seu projecte vital amb garanties d'igualtat d'oportunitats des del bressol fins al final de la seva vida, perquè el nostre objectiu és situar les persones en el centre de totes les polítiques.

El Departament de Drets Socials neix com una eina per crear un futur millor al servei de les persones i del país. És també una eina per garantir una recuperació social sense deixar ningú enrere. El compromís amb els drets socials és un compromís de servei a Catalunya i a totes i a cadascuna de les persones que hi viuen, tot procurant que aquells que necessiten un major suport tinguin a l'abast els recursos necessaris per fer realitat el seu projecte vital.

Volem enfortir i estendre els drets socials a les persones en situació de vulnerabilitat, vulnerabilitat agreujada per la pandèmia, aquesta pandèmia que ha fet visibles certes fragilitats, complexitats, incerteses que ens han de fer repensar algunes de les polítiques públiques per fer front als nous reptes.

Volem impulsar un sistema social que garanteixi totes les eines per aconseguir la igualtat d'oportunitats entre tots els ciutadans i ciutadanes. Hem de donar resposta als efectes més imminents de la crisi i, alhora, cal avançar cap a una societat més inclusiva i igualitària amb mesures de llarg abast i amb gran impacte.

En aquest sentit, centrarem el compromís del Departament de Drets Socials en l'impuls de les polítiques efectives, en la lluita contra la pobresa, l'exclusió social i les desigualtats. Tindrem com a fita principal realitzar profundes transformacions en tots els àmbits que suposin avançar per garantir que tothom pugui desenvolupar el seu projecte vital lliurement i amb igualtat d'oportunitats. I ho farem treballant en polítiques d'habitatge, d'acció social i comunitària, en els drets dels infants i en l' emancipació dels joves.

El repte és gran. Volem situar Catalunya a l'alçada dels països socialment més avançats i cercarem en cada àmbit les millors experiències internacionals. Volem anar més enllà de l'actual sistema de benestar, fonamentat en la prestació de serveis.

La creació del departament és, doncs, un repte de país que ens obre una nova dimensió en les polítiques socials que volem per a Catalunya. I per dur a terme aquestes polítiques hem reestructurat el departament en tres grans àmbits sectorials: la Secretaria d'Afers Socials i Famílies; la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, i la Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social.

Però, abans, permeti'm que els exposi molt breument el marc legal que marcarà la nostra actuació.

A nivell internacional, la Declaració universal dels drets humans serà en tot moment un far que ens orientarà en l'actuació i capteniment del departament. Les diferents convencions internacionals sobre els drets humans; en destacaré dos: la Convenció sobre el dret dels infants o la Convenció internacional sobre el dret de les persones amb discapacitat. L'agenda 2030 del desenvolupament sostenible, adoptada l'any 2015 per l'Assemblea General de les Nacions Unides, que incorpora la promoció dels drets humans de manera transversal i que proclama: «Aspirem a un món en el que sigui universal el respecte dels drets humans i la dignitat de les persones.»

També a nivell nacional, recordar que l'Estatut d'autonomia ens dona competències en habitatge en l'article 26 i en matèria de serveis socials, voluntariat, menors i promoció de les famílies en l'article 166, i aquestes competències són reconegudes per la Constitució espanyola en el seu article 148.1.3, que té les competències en ordenació del territori, urbanisme i habitatge, i l'article 20 de la Constitució en matèria d'assistència social.

I també comptem amb un gran marc jurídic català; molts de vostès han set protagonistes durant els darrers anys en aquest marc jurídic. En matèria de serveis socials, habitatge i de suport a les persones, no els recordaré tota la normativa que existeix, però sí que voldria destacar tres grans lleis: la llei de serveis socials, la llei d'oportunitat en la infància i l'adolescència i la llei sobre el dret a l'habitatge. Són només tres exemples del marc normatiu que, sens dubte, caldrà actualitzar per tal de fer front als nous reptes de país.

I també tenim el pla estratègic dels serveis socials 21-24, que és fruit del consens entre el departament, el tercer sector, els ens locals i els agents econòmics i socials i els col·legis professionals. I el pla es vertebrava en cinc palanques de transformació: les persones i els professionals com a motors del sistema, la vertebració i la reordenació per una millor qualitat i integració, l'acció comunitària i la prevenció cap a un sistema més proactiu, la governança i el coneixement amb decisions basades en l'evidència o la intersectorialitat per una intervenció holística.

I, per acabar, l'acord d'investidura, que assenyalava mesures per a garantir l'estat del benestar i promoure la cohesió social a Catalunya amb un focus primordial en els drets socials i la inclusió. Entre altres mesures, aquest acord preveu un pla de rescat social per a fer front a les derivades de la pandèmia i iniciar la recuperació. Aquest pla afecta diferents conselleries. Pel que respecta al nostre departament, es basa en el rescat de les famílies, fer front a la pobresa extrema, el sensellarisme, reduir les llistes d'espera, el programa d'atenció a la dependència, també donar suport a les entitats en situació de dificultat.

Entraríem ara ja en el tercer dels blocs, on entraria a detallar-los, almenys anomenar-los, els diferents eixos que tenim com a acció de govern. En primer lloc, a través de la Secretaria d'Afers Socials i de Famílies, que és l'encarregada de dissenyar, programar i gestionar les polítiques de serveis socials, autonomia personal i discapacitat, família i gent gran, en cooperació amb tots els actors que intervenen en cadascun dels àmbits i actuacions o serveis, entre ells el món local, el tercer sector social i els agents econòmics.

La nova reestructuració del departament també ha afectat aquesta secretaria i, en concret, l'Autonomia Personal i la Discapacitat, que a partir d'ara separarà la planificació estratègica i la definició del model d'aquells aspectes relacionats amb la promoció dels serveis i els recursos d'atenció a les persones. És per això que, d'una banda, es manté la Direcció General d'Autonomia Personal i Discapacitat, que intensificarà les seves funcions per assegurar els drets i la igualtat d'oportunitats de les persones amb necessitat d'autonomia personal i de persones amb discapacitat, i aquesta direcció també fixarà els criteris del sistema català de l'autonomia personal i farà la planificació i ordenació i impulsarà el model d'avaluació i millora del siste-

ma. I, per altra, la Direcció General de Provisió de Serveis, que anirà dirigida a tots els processos i provisió dels recursos socials, propis i aliens, n'impulsarà el seguiment i l'avaluació així com l'anàlisi dels costos dels serveis. Per tant, separem el que era abans el gran ICAS, que era només una direcció general, en dos direccions generals, una que serà més de pensament de com ha d'anar tot aquest canvi de l'autonomia personal i de discapacitat i l'altra que anirà més a tota la provisió dels serveis.

En aquest sentit, la nostra actuació es guiarà per la universalitat dels serveis socials, l'atenció centrada en les persones, la prevenció dels seus drets i llibertats individuals oferint els serveis necessaris, per tal que puguin desenvolupar el seu pla de vida. És per això que volem impulsar un nou model d'atenció a l'autonomia personal, adreçat tant a les persones grans com a les persones amb discapacitat o a les persones amb problemes de salut mental o addiccions. Aquest model es fonamentarà en l'atenció personalitzada a través d'un professional social de referència. Cal establir la figura del treballador social com un referent des del dia en què naixem, independentment de l'edat, i amb caràcter universal tothom ha de tenir un professional de referència que l'acompanyi en el desenvolupament vital, en especial en els moments més difícils o en els punts d'inflexió vitals.

Un nou model d'atenció domiciliària dimensionat i incrementant l'atenció domiciliària i l'assistència personal. Apropar i flexibilitzar els serveis inclosos en la cartera de serveis. Potenciar la vinculació de les persones amb la comunitat. Impulsar i implementar un nou model d'assistència d'atenció residencial.

Com saben, les residències tornen a estar sota el paraigua de la conselleria de Drets Socials. La pandèmia ha posat de manifest la utilitat de determinades eines i la necessitat d'avançar cap a un nou model d'atenció en el qual els serveis sanitaris i els serveis socials es coordinin per oferir una millor atenció. En aquest sentit, tal com també va anunciar el conseller de Salut, els volem anunciar de manera solemne en aquesta cambra que treballarem conjuntament amb el Departament de Salut per crear l'Agència Integrada Social i Sanitària, com a eina gestora del conjunt de recursos socio-sanitaris per a la gent gran i per a persones amb diversitat funcional i de salut mental, tot comptant amb la participació del món local. Aquesta agència estarà vinculada directament al nostre departament. Com a país hem de repensar com hem d'atendre les persones grans amb discapacitat o amb trastorns mentals i addiccions que requereixen una cura i atenció de llarga durada. Cal redissenyar la seva atenció, i per això crearem aquesta agència, que integrarà els serveis socials i sanitaris.

D'aquesta manera, podrem assegurar una atenció integrada que permeti seguir tot el cicle vital de les persones, realitzar una classificació conjunta i disposar d'un pressupost unificat que permeti alinear les estratègies i els serveis socials i sanitaris, superar la fragmentació dels processos d'atenció i facilitar la transició entre els diferents serveis, optimitzar els recursos i generar sinergies, i facilitar la compartició d'instruments entre els professionals, com el sistema d'informació, el pla d'atenció compartit i únic, protocols conjunts, plataformes i canals de comunicació.

Però, paral·lelament, perquè l'agència s'ha de crear per llei, nosaltres volem treballar –de fet, ja s'hi està treballant, doncs, continuarem treballant– en tres àmbits d'actuació, abans de construir l'agència: millorar l'atenció en l'àmbit residencial; reforçar l'atenció i l'entorn domiciliari a la comunitat, i avançar en sistemes d'informació compartits. Volem dir amb això que aquestes aliances que es van establir durant aquest darrer any a conseqüència de la pandèmia les continuarem mantenint fins que tinguem constituïda aquesta agència entre els dos departaments.

En relació amb les persones grans, treballarem per l'envelliment actiu i potenciar el Consell de la Gent Gran. Posarem especial atenció en l'erradicació del maltractament vers la gent gran. I, com deia, l'objectiu és que tothom pugui desenvolupar el seu projecte vital lliurement i amb igualtat d'oportunitats.

Pel que fa a les persones amb discapacitat, hem de garantir que puguin desenvolupar la seva vida personal amb igualtat de condicions que la resta de ciutadans.

Durant el mandat del president Torra, el Govern, conjuntament amb el sector de la discapacitat, va acordar el Pacte nacional per als drets de les persones amb discapacitat, un compromís que nosaltres recollim i farem efectiu.

En relació amb aquest àmbit d'actuació, seguirem treballant per una progressiva implantació dels models de suport a la vida independent en la comunitat, com a alternativa a la institucionalització. Una de les baules més febles de la nostra societat és tot el que està relacionat amb els problemes de la salut mental, en tots els àmbits de la vida, des dels infants a la gent gran. En aquest sentit, treballarem transversalment amb el Departament de Salut en una estratègia nacional per a la salut mental. Impulsarem un nou model d'actuació integral i comunitari a través d'accions a tot el territori per a la cura de la salut mental i emocional amb especial focus, també, a la població jove i als col·lectius més vulnerables.

Amb relació a l'abordatge de la pobresa, el suport a les persones amb risc d'exclusió social, posarem la prioritat en establir polítiques que permetin superar les necessitats materials i la situació de pobresa material i vulnerabilitat de la ciutadania a través de la prestació de la renda garantida, prestacions de necessitats bàsiques, prestacions com, per exemple, les dels joves extutelats, entre d'altres.

Millorarem la cobertura de les necessitats bàsiques de totes les persones que viuen a Catalunya amb independència de la seva situació administrativa i garantirem l'accés als subministraments bàsics de la llar a les persones i famílies en situació d'exclusió social.

En aquest àmbit tan essencial, desplegarem l'estratègia catalana del sensellarisme per millorar l'atenció a les persones sense llar i apostar per solucions residencials. Aquesta estratègia s'elabora conjuntament amb les institucions locals i les entitats del tercer sector social amb més experiència en l'abordatge del sensellarisme a Catalunya.

Un dels elements que contribueixen a sortir de la pobresa és el sistema de prestacions econòmiques. Les prestacions són un element fonamental que contribueix a que els ciutadans sense recursos assoleixin una vida digna. A aquelles que tenim incloses en la Llei 13/2006, que suposen uns 150 milions d'euros, cal afegir-hi totes aquelles derivades de la renda garantida de ciutadania, prestació que arriba a 160.000 beneficiaris i que en l'actualitat s'hi destinen 430 milions d'euros.

En darrera instància, vull fer referència a l'àmbit de les famílies. Des del Departament de Drets Socials donarem suport a les famílies en tota la seva dimensió, implicant totes i cadascuna de les unitats del nostre departament. Poder viure en família o entorns vitals de convivència de qualitat és l'aspiració de la majoria dels éssers humans i una necessitat essencial en determinades etapes de la vida.

Per això durem a terme, entre d'altres, les actuacions següents. Liderarem l'actuació del pla interdepartamental de suport a les famílies amb l'objectiu, entre d'altres, d'afavorir la conciliació, el reconeixement a la diversitat de les famílies i incorporar una perspectiva familiar transversal al conjunt de les actuacions públiques.

Es farà especial atenció a les famílies monoparentals impulsant les capacitats parentals, l'acompanyament educatiu, els serveis que garanteixen la conciliació i els que contribueixen a la detecció de situacions de vulnerabilitat i de risc. I reimpulsarem l'Observatori Català de la Família i la Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies.

Referent a la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, volem donar una visió de conjunt de tot el col·lectiu d'infants, adolescents i joves de Catalunya entenent-lo com un cicle de vida, que es comuniquin entre si amb una perspectiva integral. Considerem que, en la mesura del possible, cal anar deixant enrere les barreres marcades per les edats biològiques per centrar-nos en les necessitats i transicions de les diferents etapes de la vida dels nois i de les noies.

Un dels objectius de la secretaria és oferir una visió holística i impulsar les polítiques que afecten els infants, els adolescents i els joves posant-los, també, al centre

de totes les polítiques. I no entendre les seves necessitats, educatives, emocionals, sanitàries, socials, com a caixes separades on els diversos actors públics actuen de forma separada i no coordinada.

Volem impulsar polítiques de promoció, prevenció, protecció, participació connectant les polítiques d'infància i l'adolescència amb les de joventut donant-los una lògica de continuïtat. Els infants, els adolescents i els joves han estat un dels grups de població més afectats per les conseqüències socials i econòmiques de la pandèmia agreujant la seva situació de vulnerabilitat que ja tenien per la precarietat laboral i les dificultats per a l'emancipació.

La crisi sanitària també ha fet empitjorar les dades d'afectació de la salut mental. Per això volem recuperar, reconnectar, empoderar i enfortir la infància, l'adolescència i la joventut del nostre país en la transició cap a la postpandèmia. I ho farem amb una governança compartida amb les persones joves i els moviments associatius.

La nostra actuació per a la promoció dels drets de la infància, l'adolescència i la joventut serà primordial. Així, entre altres actuacions, treballarem en l'àmbit de la promoció elaborant un pla integral de la infància i l'adolescència amb connexió al pla nacional de la joventut tot recuperant l'esperit del pacte per a la infància, un pla que ha de ser una guia consensuada per als principals reptes i objectius per millorar la condició de vida i del benestar de tots els infants; la redacció d'un nou pla nacional de joventut de Catalunya 22-32, del qual n'aprovaran les bases al proper Congrés Nacional de la Joventut; crearem un sistema integral de comunicació instantani adreçat a infants, adolescents i joves amb l'Administració, que superarà el telèfon de la infància i l'adolescents.cat com a eina comunicativa i d'interacció de referència, i impulsarem la primera enquesta per conèixer les condicions de vida i el benestar dels infants i adolescents de Catalunya dirigida a la població en general i amb connexions amb l'enquesta de joventut.

Garantirem, també, els drets dels infants, adolescents i joves LGTBI evitant situacions de discriminació i assegurant que puguin viure la diversitat sexual i afectiva en plena llibertat. Reforçarem l'aposta per la xarxa d'albergs públics de qualitat, la Xanascot, que es concreti, entre d'altres eines, per mitjà d'un pla director per tal que esdevingui una xarxa més moderna i actualitzada i també compromesa i referent en matèria de sostenibilitat i medi ambient. I reforçarem el Carnet Jove com a eina de millora de la qualitat de vida de les persones joves amb propostes i descomptes diversos, creant xarxa i sentiment de pertinença a la comunitat de persones joves interrelacionades.

En l'àmbit de la prevenció, entre altres actuacions, durem a terme el desplegament dels serveis d'intervenció socioeducativa no residencial per a infants i adolescents en situació de risc i les seves famílies; combatrem la pobresa infantil en el marc de l'Estratègia catalana per a l'erradicació de la pobresa; elaborarem i ampliarem de manera conjunta amb el Departament de Salut un pla específic per a l'abordatge de la salut mental infantojuvenil amb especial atenció al suïcidi juvenil i als trastorns alimentaris.

Per redefinir la precarietat laboral i la taxa de l'atur, millorarem, també, eines per poder millorar o per poder accedir a la emancipació. Impulsarem i redefinirem la garantia juvenil d'acord amb noves directrius i recomanacions europees per facilitar la transició de la desocupació i l'educació en la vida laboral. Crearem un parc públic de lloguer social per a joves a través d'un nou pacte nacional per a l'habitatge. També pretenem impulsar ajuts a l'educació en el lleure més enllà de la campanya d'estiu, per garantir més oportunitats educatives per a joves en situació de vulnerabilitat o risc d'exclusió social i fomentar una educació 360 graus fora dels centres educatius. I, per acabar, estudiarem la possibilitat de noves línies de crèdit per afavorir l'emancipació dels joves.

En l'àmbit de la protecció, desenvoluparem el pla de millora del sistema d'atenció a la infància i l'adolescència i les seves famílies a Catalunya. Implementarem el des-

plegament territorial del projecte Barnahus, d'atenció integrada, integral i efectiva de qualsevol infant i adolescent víctima d'abusos sexuals, que en aquests moments s'està oferint a Tarragona com a pla pilot i amb grans resultats.

Crearem l'Estratègia nacional de lluita contra la violència infantil, com a substituta de la Comissió Interdepartamental d'Abordatge a la Violència Infantil i per donar continuïtat als seus objectius, al mateix temps que es dona compliment a les directrius europees.

I en el marc de l'Estratègia catalana per a l'acollida i la integració dels joves migrants sols, conjuntament amb la resta d'agents, hem de garantir la màxima qualitat en l'atenció durant l'acolliment en els recursos de llarga estada del sistema de protecció, així com afavorir-ne la integració en aspectes com la formació, el treball o l'habitatge. Actualment, el sistema està atenent 5.287 persones migrants soles, de les quals 1.353 són menors d'edat. L'atenció que se'ls realitza és fins als divuit anys, però s'amplia fins als vint-i-tres perquè el setanta-quatre per cent dels joves migrants sols que atenem al sistema actualment ja són majors d'edat.

Cal recordar que no tenim competències capitals, com estrangeria o treball, de manera que aquests joves no poden optar a la nacionalitat i tampoc a permisos de treball. En aquest sentit, és urgent que s'aprovin i entrin en vigor les modificacions previstes del reglament d'estrangeria, ja que la situació dels menors i joves migrants sols qui viuen a Catalunya requereix una solució i atenció prioritàries.

Per evitar la cronificació d'aquestes situacions crítiques, seguirem desenvolupant el programa Sostre 360 graus perquè aquells joves migrants sols majors d'edat que es troben en situació de vulnerabilitat, i en ocasions sense llar ni referents al territori..., amb l'objectiu d'afavorir la seva inclusió social.

A través de l'Institut Català de l'Adopció, que també forma part d'aquesta secretaria, recuperarem el paper de la Generalitat com a autoritat central en l'àmbit de l'adopció internacional, posant en valor la recuperació competencial que ens dona el Tribunal Constitucional en la seva Sentència 4088/2019. Millorarem l'atenció postadopció i augmentarem l'assessorament, el suport i l'orientació a infants i adolescents i a les seves famílies en el procés de recerca d'orígens biològics, i impulsarem la mentoria com un recurs d'intervenció social, com a mesura d'inclusió social per a molts dels joves i adolescents que arriben al nostre país sense cap referent familiar.

En l'àmbit de la participació, seguirem reforçant tots els canals de participació establerts en la infància, l'adolescència i la joventut, promovent espais d'intercanvi entre aquells cicles de vida per tal de donar la veu i la capacitat no només de participació, sinó també de codecisió. Volem que els infants i els joves puguin codecidir.

Seguirem apostant pel Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, així com donar suport al conjunt dels espais de participació de la infància i l'adolescència i de la joventut a nivell local. I impulsarem noves sinergies entre l'Observatori dels Drets de la Infància i l'Observatori Català de la Joventut.

Hem creat la Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social, que serà l'encarregada de consolidar l'habitatge com un dels drets socials bàsics que cal protegir des de l'Administració. Amb la incorporació d'aquesta matèria al departament, la Generalitat de Catalunya fa un pas endavant per adaptar l'estructura del Govern a la realitat de la gestió pública de l'habitatge, unificant-la amb polítiques de protecció dels drets socials per oferir respostes àgils i efectives a un problema que sabem que és complex. La Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social s'encarregarà, entre altres, de dissenyar, planificar, programar i impulsar les polítiques públiques d'habitatge, acció comunitària, cohesió i inclusió social; dirigir la planificació territorial, sectorial de l'habitatge, així com de promoure accions de foment en matèria d'habitatge, tant de promoció pública i privada com de rehabilitació en l'entorn urbà i en el món rural.

En l'àmbit de les polítiques socials d'habitatge, el nostre compromís de legislatura tindrà com a principal objectiu millorar l'accés a l'habitatge de les persones o dels

collectius més vulnerables i amb més dificultats, així com posar especial atenció en l'emancipació dels joves.

Per fer-ho s'articularen mesures d'ampliació del parc d'habitatge de lloguer social, es reforçaran els ajuts per evitar la pèrdua de l'habitatge, es potenciarà la prevenció per evitar el risc de desnonaments, s'apostarà per eines de mediació per reduir-los i s'actuarà contra el sensellarisme i el despoblament rural.

En concret, aquestes mesures són: incrementarem el pressupost d'habitatge fins a 1.000 milions amb l'objectiu d'assolir la despesa pública en política d'habitatge fins a la mitjana europea. Aquests recursos són imprescindibles per a consolidar l'accés a l'habitatge com un dret subjectiu, que implica que l'Administració estigui obligada a satisfer-lo a les persones que compleixen els seus requisits. Establir i gestionar els programes socials d'habitatge de la Generalitat per a les persones que necessiten ajut per al pagament d'habitatge o en situació de risc d'exclusió residencial. Ajuts al pagament de lloguer, les meses d'emergència, l'acció de les eines de mediació com l'Ofideute, la xarxa de mediació de lloguer social o la col·laboració i el suport a les entitats del tercer sector a través de la Xarxa d'Habitatge d'Inclusió Social.

Volem impulsar un pla de regeneració de barris en situació d'exclusió social, un nou pla de barris, per afavorir la seva integració a les ciutats que en formen part. Reducció dels casos de les meses d'emergència a través de la recuperació d'instruments que han quedat suspesos amb la sentència del Tribunal Constitucional, com el Decret Llei 17/2019, i del reforç dels mecanismes de mediació.

Tenim per objectiu reduir els casos que entren a les meses d'emergència, mentre alhora s'estableixen mesures per a l'allotjament dels casos favorables pendents d'habitatge a través del programa Reallotgem, el programa 60/40 i l'ampliació del parc públic.

Defensarem la llei de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge aprovada pel Parlament de Catalunya, així com del seu seguiment i millora dels mecanismes existents. A través del grup de treball aprovat per acord de govern del passat 1 de juny per garantir el dret a l'habitatge, treballarem per evitar els desnonaments de les famílies vulnerables juntament amb altres departaments com el d'Interior, Justícia o el de Territori.

Plantejarem mesures com recuperar urgentment el Decret Llei 17/2009 a través de la proposició de llei en tràmit en aquest Parlament, ja que el decret obligava a oferir un lloguer social davant de qualsevol intent de desnonament per part de les entitats financeres, les seves filials immobiliàries o els fons d'inversió. Reforçarem la prevenció i la mediació per evitar els desnonaments.

Incrementarem el parc d'habitatge de lloguer social i de lloguer assequible cada any, amb una especial atenció a la vulnerabilitat i amb un objectiu mínim de cinc mil habitatges. I ho farem amb diverses mesures, com exigir el traspàs a la Generalitat del patrimoni que la Sareb té a Catalunya, xifrat en uns tres mil habitatges.

Reforçarem l'exercici que s'està fent de tanteig i retracte, que des de l'any 2015 ja ha permès ampliar el parc en més de 3.100 habitatges. I treballarem amb les entitats financeres, les seves filials immobiliàries i els fons d'inversió per tal que amplii la cessió d'habitatge destinat a lloguer social. I, amb el món local, fomentarem la construcció d'habitatge de lloguer social i assequible per part de tots els operadors possibles mobilitzant tot el sòl municipal existent.

Tenim també la gestió vinculada als fons europeus Next Generation, que preveuen destinar durant aquests propers tres anys aproximadament uns 547 milions d'euros per a projectes en matèria de rehabilitació d'habitatge i 160 milions d'euros més per a obra nova de lloguer social.

Impulsarem mesures de lluita contra el despoblament rural a través de l'habitatge i mitjançant el foment de la promoció d'habitatge de lloguer assequible i social i el suport a la rehabilitació d'habitatge buit per recuperar.

Aprovarem inicialment el pla territorial sectorial d'habitatge i, amb posterioritat, obrirem el procés de concertació i debat institucional, polític, social i del sector per

confeccionar i aprovar un nou pacte nacional per l'habitatge, que ens hagi de projectar, doncs, a més llarga vista.

Aprovarem i aplicarem un pla sectorial d'habitatge per a la vida autònoma a la comunitat que tingui com a fita primordial garantir la disponibilitat d'una llar accessible i saludable a tota persona i que sigui una eina de foment per al cohabitatge, i impulsarem un parc d'habitatge de lloguer social per a joves.

En resum, tenim tres pilars de política d'habitatge: fer de l'habitatge un instrument per a la inclusió social que eviti la pèrdua d'habitatge a les persones més vulnerables, així com també facilitar l'accés a l'habitatge als col·lectius que tenen més dificultats, als joves, o el despoblament rural; impulsarem un pla a curt termini per a l'obtenció urgent d'habitatge i elaborarem un nou pla de regeneració de barris amb risc d'exclusió social que combini fons europeus i altres instruments per afavorir la integració dels barris amb especials dificultats. I aquests tres pilars els concretarem en el Pacte nacional per l'habitatge.

Finalment, i d'una manera més transversal, intergeneracional i interdisciplinària, sota el paraigua de la Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social, també hi inclourem les polítiques d'accessibilitat. En aquest sentit, continuarem proposant i desenvolupant polítiques, criteris i normativa per a la promoció i execució de les condicions d'accessibilitat i la supressió de les barreres existents, físiques, sensorials i de comunicació. La nostra finalitat és que les persones siguin el més autònomes possible, tinguin les mateixes oportunitats que la resta en l'exercici dels seus drets i evitin la discriminació per raó de barreres o de tenir alguna discapacitat. Col·laborarem amb la resta d'administracions públiques, òrgans competents i altres entitats implicades en programes i activitats que tinguin com a objectiu la promoció de l'accessibilitat, l'autonomia i la igualtat d'oportunitats.

Una altra de les novetats d'aquesta secretaria és que incorporem en la secretaria la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària a la Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social, amb l'objectiu de reforçar-ne la relació amb les polítiques d'habitatge. L'entorn comunitari en el que vivim –poble, veïnat, barri o ciutat– és l'espai en el que realitzem la major part de les nostres vides, la dimensió que ens obre tot un món de possibilitats per fer reals els nostres projectes vitals i de convivència. Que aquests entorns tinguin qualitat de participació, el civisme, la inclusió, serà una de les nostres línies d'acció fonamentals, perquè, sense un espai comunitari acollidor i inclusiu, la realització dels drets socials esdevé molt més precària.

Així, entre altres actuacions, destaquem que despleguem un nou model d'acció comunitària inclusiva en el marc del pla estratègic de serveis socials, transformant la intervenció comunitària i potenciant aquesta perspectiva com a estratègica.

Promourem la creació d'iniciatives de dinamització comunitària dels entorns residencials i de suport a les situacions de solitud no desitjada, amb una intensa participació dels respectius ens locals, les entitats socials, cíviques i culturals més properes.

I crearem l'Institut Català del Poble Gitano, que treballarà contra l'antigitanisme i promourà la inserció social i laboral del poble gitano així com la visibilitat, especialment de les dones i els joves de la comunitat.

El foment del voluntariat ha estat i continuarà sent una de les prioritats de la Generalitat de Catalunya. Som un país on el voluntariat, més enllà de l'acció solidària que aporta, ha esdevingut escola de vida i de compromís ciutadà per a moltes persones. En aquest sentit, aprofundirem i eixamplarem el seu suport, juntament amb el món local, a les entitats de voluntariat del país perquè arreu de Catalunya s'estengui una acció voluntària de qualitat. Amb relació a aquest punt, clourem el procés de la llei del foment de l'associacionisme consensuada amb el sector.

En un altre ordre d'actuacions, destaquem també aquelles actuacions que són transversals des de dintre del mateix departament. D'aquestes línies transversals, una va vinculada amb el món local, a través del contracte programa; una segona, amb el tercer

sector, a través de les línies de subvencions, i un últim punt, una relativa a la millora de la gestió dels serveis i prestacions d'atenció a les persones.

Passo a detallar-los quatre línies o quatre pinzellades.

Sobre el contracte programa, és l'eina de relació interadministrativa entre el Departament de Drets Socials i els ens locals per desplegar les polítiques de serveis socials. Els principis que regeix el marc de coordinació, col·laboració i cooperació són els de la responsabilitat pública, l'autonomia local, la subsidiarietat, l'atenció integral des de la proximitat i l'eficiència, l'eficàcia en la gestió dels serveis. Ha esdevingut el mecanisme relacional que ha permès respondre de manera conjunta les necessitats socials dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, respostes que, especialment en els darrers anys, han requerit majors i més intenses sinergies de cooperació per poder atendre més persones i amb major intensitat amb els recursos disponibles dels dos nivells de l'Administració.

A mode de resum, en el contracte programa es regulen i preveuen, entre altres, els equips bàsics d'atenció social, els serveis d'atenció domiciliària, els plans d'actuació local municipal en els serveis socials, els referents comunitaris, els referents d'intervenció socioeducativa no residencials per a infants, adolescents i les seves famílies, els plans locals, l'atenció al poble gitano, l'oficina jove, la promoció i el reconeixement de la protecció de l'associació i el voluntariat, entre d'altres.

En l'actualitat, estem treballant en el nou contracte programa 2022-2025. L'import de l'actual contracte programa era inicialment de 253,8 milions d'euros, que s'ha incrementat fins a 319,9 milions d'euros per l'addició de les diferents noves actuacions acordades per a fer front a la situació de la covid-19.

En relació amb el tercer sector, a través de la convocatòria ordinària de subvencions i projectes a entitats, els programes de subvencions han esdevingut un instrument essencial per assolir les finalitats i els objectius de les polítiques públiques que la legislació estableix i que es reconeixen mitjançant l'acció de govern. En aquest sentit, la subvenció no solament orienta en un determinat sentit l'activitat d'altres ens públics i entitats privades d'acord amb els objectius dels plans sectorials corresponents, sinó que l'activitat de foment també permet una gestió més coordinada, participada, participativa dels recursos públics segons els criteris de subsidiarietat, proximitat geogràfica i especialització tècnica, sense necessitat de duplicar xarxes existents o de crear nous serveis públics.

La llei de serveis socials preveu que l'Administració de la Generalitat pot atorgar subvencions i ajuts a aquestes entitats d'iniciativa social complint les seves activitats de serveis socials. En aquest sentit, el departament promou una convocatòria única amb diferents línies de subvencions adreçades a les entitats per a actuacions de serveis socials, promoció de la gent gran activa, infància, adolescència, associacionisme i voluntariat, acció comunitària, atenció a la comunitat gitana, joventut, educació i lleure. Algunes d'aquestes línies poden ser de caràcter plurianual per tal de garantir una continuïtat en les accions a dur a terme i que són d'interès del departament i una major estabilitat en les entitats que les porten a terme. El departament destina, en aquesta convocatòria de subvencions, a l'any, 58,5 milions d'euros.

La tercera gran eina de transformació que volem impulsar des del departament és la transformació digital. Des del departament s'impulsa un pla de transformació digital que té els següents objectius: potenciar la tramitació electrònica de totes les sol·licituds i processos del departament, amb especial rellevància a tot el que fa referència a les prestacions –creiem que aquesta pot ser una bona eina per intentar reduir les llistes d'espera–; incrementar la capacitat de gestió de la informació i la seva interacció amb altres sistemes d'informació i amb altres departaments i administracions per facilitar l'intercanvi d'informació; transformar, per simplificar i unificar, les aplicacions pròpies de gestió del departament per millorar i agilitzar la gestió en tots els serveis i prestacions, i prioritzar l'operativitat administrativa per agilitzar els tràmits interns dintre de l'Administració pública. En definitiva, es tracta de conjugar

quatre grans àmbits: persones, processos, dades i tecnologia, tots ells al servei de la millora i de l'atenció de les persones.

I per acabar la meua intervenció, i sobre el conflicte competencial amb l'Estat i la conveniència que creiem alguns de que un estat propi és el que ens ajudaria a millorar les eines de progrés social, com els deia abans, les competències de la Generalitat estan recollides en l'article 148.1 de la Constitució espanyola i desplegades per l'Estatut.

Tot i així, els conflictes competencials han estat constants al llarg de la història, i passo a detallar-ne alguns: la gestió del cent per cent dels recursos provinents del 0,7 per cent de l'IRPF; la llei de la dependència; el dèficit històric en el finançament estatal dels serveis socials; el dèficit de finançament estatal en matèries de polítiques d'habitatge; els constants recursos de les lleis aprovades en el Parlament, com l'Agència de Protecció Social, el decret llei del lloguer, alguns articles que fins i tot, recordo, de la llei d'igualtat, que feien referència a l'accés al treball, la impossibilitat d'ajudar els nouvinguts de Catalunya a través de polítiques de treball, ajuts que topen amb altres ingressos i altres recursos propis com, per exemple, l'ingrés mínim vital, o la visió centralista de l'Estat, que ens impedeix tenir marge de maniobra per poder adaptar la gestió dels fons europeus, els Next Generation, a les nostres necessitats, i el dèficit fiscal de l'Estat espanyol, que, segons va comentar el conseller d'Economia en la seva compareixença, arriba als 22.000 milions d'euros anuals, tenint en compte que el pressupost de la Generalitat és de 36.000 milions.

En totes aquestes qüestions tenim competències i els acords amb l'Estat vulneren sistemàticament aquestes competències, tant de les lleis que s'aproven al Parlament de Catalunya com les lleis que s'aproven al Parlament espanyol, al Congrés dels Diputats, i que envaeixen les nostres competències.

Tot plegat, doncs, ens porta a defensar que en el marc d'una república catalana podem fer polítiques públiques realment transformadores, perquè les podem fer amb independència legislativa, amb independència fiscal i també amb independència financera.

En conclusió, i per acabar, hem intentat fer una descripció dels objectius del departament a partir de la nova estructura. La conselleria de Drets Socials neix per garantir que totes les persones puguin desenvolupar el seu projecte vital amb garanties i igualtat d'oportunitats des del bressol fins al final de la seva vida. A curt termini l'objectiu és garantir que la recuperació social després de la pandèmia es faci sense deixar ningú enrere, perquè aquest és el gran canvi de paradigma: les persones han d'estar en el centre de totes les polítiques. Farem front a les principals problemàtiques. En concret, volem destacar que impulsarem el Pacte nacional per l'habitatge, que ha de consolidar l'habitatge com un dret subjectiu. A més, impulsarem un nou model d'atenció a l'autonomia personal; la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària ha de ser un dels pilars sobre els quals es sustenta aquest nou model, basat en l'atenció personalitzada, a través de professionals socials de referència.

Benvolguts diputats i diputades, són coneixedors de les urgències socials a les quals ens hem d'enfrontar com a país. He sigut diputada d'aquest Parlament durant cinc anys i sé de la importància de la feina que fan tots els grups parlamentaris. Per això els demano la màxima complicitat. Trobaran en aquesta consellera i en el seu departament la mà estesa per a poder treballar conjuntament aquest marc que els hem detallat de les polítiques que volem dur a terme. Els demano, però, que quan tractem temes de país, de calat de país, que poden ajudar a la millora de la vida de les persones..., els demanaré complicitat; diàleg i complicitat.

Em poso a la seva disposició perquè, si aconseguim fer dels drets socials del nostre país una eina útil per a tots els ciutadans, l'èxit del projecte serà l'èxit de tot.

Moltíssimes gràcies, i resto a la seva disposició per a qualsevol de les consultes que ens vulguin plantejar.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. En aquest moment es planteja un descans, si els grups ho sol·liciten. Si no, continuem amb la comissió. *(Pausa.)* Continuem, d'acord. Doncs procediríem –posaré el rellotge...– a la intervenció dels grups. En primer lloc, el Partit Socialistes i Units per Avançar, amb el diputat Raúl Moreno. Endavant.

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, benvinguda; gràcies per la seva intervenció. Felicitar-la, en primer lloc, per la..., un altre cop, ja ho ha fet abans, però ara en comissió de manera formal, pel seu nomenament com a consellera de Drets Socials de la Generalitat de Catalunya. I per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, doncs, mostrar-li la nostra predisposició a la col·laboració en aquells temes importants de país. Aquesta col·laboració es basa també, o s'hauria de basar, en una informació recíproca dels temes més importants i, per tant, de poder gaudir també d'una informació per poder fer una bona anàlisi; d'una certa reciprocitat i, també l'hi dic: en la nostra visió de com hauria de ser el país, també serem molt durs en allò que considerem que el Govern no està fent bé, amb el respecte que sempre hem mantingut, lògicament, personal, això vagi per endavant, però també a la institució que vostè representa.

Consellera, a vostè se li gira feina, molta feina, perquè la situació social a Catalunya és molt complicada, és molt difícil. Estem parlant de 970.000 persones, gairebé 1 milió de persones, que estan en una situació de pobresa severa. Estem parlant de que un de cada tres infants a Catalunya està en risc de pobresa. Tenim una taxa de pobresa severa, que és l'única comunitat de l'Estat en la que s'incrementa amb relació a la pobresa estructural. Per tant, aquí les persones que són pobres cada vegada ho són més i tenen més dificultats per sortir d'aquest cercle.

La llista d'espera per accedir a una prestació de dependència és de més de setanta mil persones. Som la comunitat autònoma amb la llista d'espera més alta. Així ho constatava, també, el mateix conseller en la darrera pregunta parlamentària que li vam fer, el senyor El Homrani. Tenim una mitjana de dies insuportables per esperar la prestació per dependència, quatre anys per accedir a una plaça residencial... És a dir, a l'àrea metropolitana, tenim molts problemes que són arrelats de fa molt temps, que no només venen per la pandèmia de la covid, que els ha agreujat, sinó que són estructurals de la manca d'iniciativa política i d'aposta social que han fet els governs de la Generalitat en aquests darrers anys.

Moltes vegades es fa una al·lusió a la manca de finançament estatal –després en parlaré–, però he de dir que en molts d'aquests temes altres comunitats autònomes amb els mateixos problemes de finançament no estan en situacions tan precàries com les que tenim aquí, i és per una qüestió d'iniciativa política, que espero que vostès des del seu departament sigui capaç d'encetar.

Sobre el seu discurs, ja ha fet algunes concrecions, alguns temes que són importants, però hi ha molt del seu discurs que no ha concretat, que ens sona, als que portem ja aquí uns anys, als mateixos discursos que escoltàvem en legislatures anteriors. Hi ha una certa obsessió, sempre, en posar les persones en el centre de les polítiques, no? Ara ens falten les polítiques. Les persones estan esperant les polítiques, estan al centre. Sempre estan al centre. Jo és que..., és una frase molt reiterativa, però cada vegada que es diu em sobta molt perquè jo no m'imagino fer política sense posar la personal al centre. Per tant, espero que totes siguin així, no?

I clar, tenim plans. Vostè n'ha citat alguns. Tenim plans estratègics, tenim moltes vegades l'anàlisi del que hem de fer, però no s'ha fet. Els tenim al calaix. El calaix d'Afers Socials i Famílies està ple de projectes estratègics que no s'han desenvolupat. I ha arribat un moment en el qual la societat no pot esperar més. No sé si hem de fer més o menys plans. El que hem de fer és executar-los, perquè la gent no pot esperar, no? Tot això que vostè ha dit i que algunes coses les puc compartir no ho podrà fer, com a mínim, fins a l'any que ve, perquè vostès han decidit que aquest any no hi

ha pressupostos. I si no hi ha pressupostos, no poden vostès ni incrementar plantilles, no poden vostès ni tan sols posar en marxa el pla estratègic de serveis socials, per posar-ne alguns... I després m'hi referiré. Vostès han renunciat a avançar pressupostàriament socialment la Catalunya de l'any 2021. La recuperació vindrà, si de cas, a partir de l'any que ve. Perquè han decidit que no hi ha pressupostos, que no hi ha temps, quan els pressupostos són més necessaris que mai ara mateix a Catalunya.

Jo li posaré per compartir segurament algunes de les preferències i també entraré en alguns dels temes que ha dit vostè, no? Sis grans objectius que potser compartim. Un: garantia dels ingressos mínims. Efectivament, ha estat molt difícil, sota el seu punt de vista, parlar de renda garantida de ciutadania sense parlar d'ingrés mínim vital. És a dir, cada cop que parlem d'ingressos mínims hem de parlar de les dos prestacions i hem d'intentar de totes totes que vagin de manera conjunta. I, que per tant, es puguin fer en un únic tràmit, en una finestra única. I aquí caldrà fer molts esforços, entre altres coses perquè només amb les polítiques de garantia de rendes serem capaços de reduir les desigualtats, no amb les prestacions i amb la gestió només de les prestacions. Aquesta és la prestació estructural que ens va molt bé. I, per tant, deixem els discursos competencials i comencem a parlar de com les apliquem de veritat, no?

Vostè parlava també de reformar el nostre sistema residencial i de cures. Efectivament, aquest és l'objectiu primordial en el que espero, si us plau, que no tornem a posar en marxa el debat de què és el que hem de fer, perquè ja ho sabem, el que hem de fer. Hem fet plans monogràfics, hem fet comissions d'estudi... Ho tenim absolutament clar, cap on han d'anar els sistemes d'atenció domiciliària i després els sistemes residencials. Parlava vostè: «Ara crearem l'Agència Social i Sanitària.» I l'Agència de Protecció Social aprovada per llei en aquest Parlament? Ens n'oblidem, d'aquesta, ja? ¿Ha pasado a mejor vida? L'hem de tornar a fer? Tornem a esperar un any, un any i mig, en crear l'agència? Quan la faran? Com la faran? Quant costa? Poques concrecions i, a més a més, tornar una altra vegada a fer la mateixa roda, no?

Polítiques d'infància. No l'he sentit a vostè parlar de pobresa infantil. O sigui, no pot ser, consellera, que la màxima responsable del Departament de Drets Socials no hagi dit, en la seva primera intervenció, que un de cada tres infants al nostre país està en situació de pobresa. I no hi ha hagut cap mesura concreta per paliar aquesta situació, que ens ha d'averkonyir a tots i que farà que Catalunya mai pugui dir que és un país de progrés, un país avançat si no som capaços de reduir aquesta realitat. I no li he sentit cap política concreta. Ha dit vostè: «No, farem un nou pacte per la infància.» Benvingut sigui, perquè de l'anterior *nunca se supo*, la llei de drets i oportunitats per a la infància i l'adolescència continua sense reglament; després de deu anys, ja en portem onze, continua sense pressupost i, ei, aquí no passa res i ens podem omplir la boca de parlar de drets. Per tant, menys lleis, menys plans, més concrecions d'una vegada ja, si us plau, els hi demanem.

Serveis socials, per no deixar ningú enrere. El nou contracte programa, aquest any ja no. Tenim dos pròrrogues, aquest any ja hem decidit que no hi ha contracte programa, que anem posant fitxes, escoltin, que s'apanyin els ajuntaments, ja l'any que ve començarem a mirar si tenim el de l'any que ve. Si volem fer un contracte programa per a l'any 2022-2025, ja anem tard –ja anem tard– des del punt de vista del calendari. Per tant, els pregaria que comencessin a parlar amb els ajuntaments per refer les fitxes.

Pla estratègic. És un pla bo; el pla estratègic de serveis socials és un bon pla. Cal desenvolupar-lo. El pla estratègic és 2020-2024. Estem al 2021, ens apropem al 2022; han passat dos anys, zero del pla estratègic. Vostès van dir: «L'any 2025 posarem 1.825 milions d'euros en el pla estratègic de serveis socials.» Ja no arribem. Ja està, un altre cop, ja està: tenim un bon pla sense aplicar. Aquesta ha estat la tendència constant del seu Govern.

Ha passat vostè a habitatge. M'agrada que parli d'un nou pla de barris. El pla de barris no és només habitatge; el pla de barris és moltíssimes altres coses. Si ho tiren

endavant, encantats, eh? Però tinc la sensació de que, que el seu Departament de Drets Socials assumeixi habitatge, ja veurem si és un encert o no, jo de moment els deixaré fer. Tinc la sensació que hagués estat millor tenir una conselleria d'Habitatge perquè el tema és suficientment important perquè ho assumeixin des de Drets Socials. No serà més un dret social pel fet de que estigui dins un departament que es diu Drets Socials, el nom no fa la cosa. Però, en tot cas, ja veurem com funciona, no?

Ara, agilitzar les mesures d'emergència social, efectivament. No només per qüestions competencials i corregir decrets, no, no, no; més pisos que no estiguin ocupats, més agilitat, més col·laboració amb els ajuntaments, que es busquen la vida per buscar una pensió o un pis a la persona que acaben de desnonar, no?

I acabo, perquè en queda poc temps i no puc dir tot el que m'agradaria, però tindrem més oportunitats segurament de fer-ho, eh?

Parlava vostè..., acabava amb les competències de la Generalitat. Llei de dependència, manca pressupost. Aquest Govern o un dels partits que forma part d'aquest Govern va aprovar uns pressupostos generals de l'Estat, es va aprovar l'acord del mes de gener del pla de xoc de dependència del Govern de l'Estat. Som la segona comunitat autònoma que més diners rep de tot Espanya en dependència. Si us plau, apliquem criteris de racionalitat en la gestió. En aquests moments els problemes no són de diners, són de gestió dels PIA's, que no permeten que les ajudes entrin i, per tant, que la gent rebi les prestacions, no?

Si vostès tenen problemes de finançament, d'acord, el que han de fer és anar, seure a la taula del finançament autonòmic i negociar-ho. Ja n'hi ha prou de queixar-se i de plorar. Si us plau, vostès com a govern facin alguna cosa per millorar el finançament de Catalunya –i acabo, presidenta.

I, si us plau, per respecte a la gent que pitjor ho està passant, deixin de dir que algun dia quan Catalunya sigui independent la gent deixarà de tenir problemes. Això no pot ser, perquè és una presa de pèl a la gent que ho està passant malament. Per tant, si som capaços de girar full, de passar pàgina, també hem de ser capaços de passar pàgina d'aquests discursos que generen il·lusions a persones que ho estan passant veritablement malament i que no veuen per part del seu Govern concrecions a les actuacions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, té la paraula el grup parlamentari Vox, la diputada Elisa García. Endavant.

María Elisa García Fuster

Buenos días, señora presidenta, señores diputados... Buenos días, señora consejera. La verdad es que tengo que confesar que estoy un poco decepcionada con su intervención en el Pleno. Me quedó claro por qué línea van a ir sus políticas cuando en vez de proponer soluciones a las lamentables listas de espera de personas dependientes necesitadas de ayuda, se limitó usted a corregirme la catalanización de su apellido.

Mire, señora Cervera, yo en esta legislatura no me cansaré de exigirle que ponga toda la voluntad y todos los medios para reducir de forma drástica la lista de espera.

Ahora que han pasado dos semanas del Pleno y que quizá haya tenido tiempo para reflexionar y sobre todo para asesorarse, ¿qué plan de choque tiene previsto usted para que estas más de 73.000 personas que esperan la ayuda de la Generalitat la puedan tener?

Se ha llenado la boca hablando de «haremos, haremos, ampliaremos», pero ¿cómo? ¿Cuánto dinero del presupuesto de su departamento tiene previsto invertir en este tema? Exactamente, cuánto.

Fíjese, señora consejera, que, de estas más de 73.000 personas, aunque por descontado todas son importantes, 43.848, es decir, más de la mitad son personas entre dieciocho y sesenta y cinco años con más de un sesenta y cinco por ciento de

discapacidad intelectual o física que no reciben nada. ¿Hay algún tipo de régimen para estas personas con especial vulnerabilidad? Aparte de las ayudas directas que esperan. ¿Cuánto invierte su departamento en pisos tutelados, plazas especiales de centros de día o en un régimen interno para todas estas personas que lo necesitan?

¿Y qué me dice usted de las más de diecisiete mil personas de la tercera edad esperando una residencia? ¿Cómo piensa reducir los 438 días que se tarda en Cataluña en disponer de un centro geriátrico?

Otro tema: personas con enfermedades raras, cuatrocientas mil en Cataluña. ¿Cuánto invierte o tiene previsto invertir usted en ayudas y cobertura a estos pacientes, que el setenta por ciento o más son niños? ¿Qué protocolo tiene usted previsto para ampliar, en los casos de urgencia, de extrema necesidad de estas personas? Según la Federación de Enfermedades Raras, estas personas tardan una media de cuatro años en ser diagnosticadas. Hasta que no son diagnosticadas, no pueden gestionar una invalidez y ya sabe usted que gestionar una invalidez son dos años. Nos ponemos en seis años. Mientras tanto, estas familias no cobran nada. A esto, hay que sumar que normalmente uno de los progenitores, durante estos seis años, ha tenido que dejar su puesto de trabajo porque el cuidado de estos pacientes es incompatible con la actividad laboral. Desde mi grupo parlamentario, hemos hablado con varias de estas familias en esta situación y, créanme, están desesperados.

¿Qué medidas tiene usted previstas para agilizar los trámites para que estas familias reciban una ayuda? ¿Qué presupuesto de su departamento está orientado a cubrir las necesidades de este colectivo de forma específica? Porque si no existe un plan específico, seguirá pasando lo que ya está pasando: que, mientras ustedes invierten en adoctrinamiento ideológico, en asesores y altos cargos en vez de en ayudas, cuando llegan las ayudas, estas personas ya han fallecido.

Otro dato demoledor de su departamento, señora consejera, la Mesa del Tercer Sector clasifica el grado de cobertura de la renta mínima vital como minúsculo. Teniendo en cuenta que hay 944.000 personas en pobreza severa en Cataluña y que tan solo 46.410 están recibiendo el ingreso, «minúsculo» me parece incluso muy generoso. Pobreza extrema, señora consejera, que no pueden ni comer. ¿Sabe usted cuánta gente recibe alimentos al mes del Banco de Alimentos solamente en Barcelona? 137.403 personas, solo del Banco de Alimentos y solo en Barcelona. Súmele a esto ahora los comedores sociales y las ONGs. ¿Cuánto tiene pensado invertir usted en cobertura de renta mínima vital para el 2021?

Una de las consecuencias de que exista un millón de personas en pobreza severa en Cataluña es la pobreza infantil. Según la última encuesta de condiciones de vida del Instituto de Estadística de Cataluña, la pobreza infantil se disparó hasta un treinta y uno por ciento en el año 2019 y aún no reflejaba el impacto del covid. La organización ha subrayado también que en Cataluña 430.900 niños vivían en la pobreza en el 2019 y que en el 2020 son ya casi medio millón, cifras intolerables para una sociedad como Cataluña. Está claro que la pobreza infantil no ha sido una prioridad de los gobiernos de Cataluña en la última década, empezando por Artur Mas, que recortó sin piedad en servicios sociales, hasta Quim Torra que, pese a reconocer que las solicitudes de renta garantizada ciudadana, la única ayuda que tienen estas familias, había crecido un noventa y cinco por ciento durante marzo y abril del 2020, no tuvo ni el más mínimo escrúpulo en aumentar un 0,9 por ciento el sueldo vitalicio de expresidentes. Supongo que ya estaba en vistas que le llegaba la hora, la hora de cobrar, me refiero. Y todo ello con el beneplácito y con el visto bueno del resto de sus compañeros.

Señora consejera, ¿podemos decir que la pobreza infantil va a sufrir un cambio radical positivo tras su paso? Por otra parte, ¿le parece a usted responsable dedicar cantidades ingentes de su presupuesto a incitar, atraer y mantener a menores extranjeros no acompañados, que deberían estar con sus familias y a los que solo ofrece ayudas, sin ninguna posibilidad de futuro? ¿Qué medidas estructurales tiene usted previstas para estos menores extranjeros que viven en centros de acogida? ¿Tiene us-

ted algún plan de choque para su integración o van a continuar mirando hacia otro lado mientras acaban convirtiéndose la mayoría en potenciales delincuentes al amparo político y económico de la Generalitat?

Otro tema, señora consejera, vivienda social. ¿Cuánto va a invertir en el 2021 en vivienda social? A final del 2020 había 141.000 personas solicitando una vivienda social. Se habían repartido 1.422 viviendas. Esto es lo que se había adjudicado, no los que la tenían, según la memoria de la Agencia de l'Habitatge de Catalunya. Esto es un uno por ciento del total de los alquileres solicitados. Según el ministerio, según el ministerio, en Cataluña, los alquileres sociales suponen un 1,5 por ciento frente a la media de España, que es de 2,5 por ciento. De nuevo, volvemos a encabezar una lista de la vergüenza. ¿A qué achaca usted que Andalucía o Murcia o Canarias, entre otros, dispongan de mucha más vivienda social que Cataluña? ¿Quizá porque le importe más la gente que una agenda rupturista que solamente trae pobreza y miseria? A la vista está.

Paro juvenil, a los datos del último trimestre del 2019, el veintiséis por ciento de paro, ahora se suman las consecuencias de la pandemia, ya que la mayoría de los jóvenes se empleaban en el sector terciario. A la pandemia, se le suman las nefastas decisiones del Procicat, tomadas no se sabe cuándo, en base a no se sabe qué y por no se sabe quién, ya que, sorprendentemente, no hay actas. A día de hoy, el paro juvenil es del treinta y tres por ciento. ¿Qué políticas de ocupación tiene previstas? Enuméreme dos o tres implementaciones que, según usted, vayan a mejorar esta situación.

Después de escucharla, señora consejera, me he dado cuenta de una cosa: las personas no están en el centro de su línea de trabajo. Los que lo están son los colectivos ideológicos, la ideología de la izquierda y, por tanto, la división y los desencuentros entre las personas. Y para acabar, señora consejera, después de todos los datos que le he ofrecido, son todos oficiales y aquí los tengo, los puede ver, tengo tres últimas preguntas fundamentales que seguro que también les gustará saber a muchos de los aquí presentes.

Con todas las ampliaciones de capital de políticas sociales anunciadas en el acuerdo de gobierno, ¿cuál es el presupuesto exacto con el que cuenta su departamento para el año 2021? El exacto. Y, para resumirle, de este presupuesto, ¿cuánto va a dedicar usted exactamente a pobreza infantil? ¿Cuánto a políticas ocupacionales? ¿Cuánto a ayudas para personas dependientes? ¿Cuánto a un plan de contingencia para dependientes con alta vulnerabilidad? ¿Cuánto a las cuatrocientas familias o personas con enfermedades raras? ¿Y cuánto a ampliación de plazas de residencias geriátricas y de residencias para personas con dependencia?

Y, por último –y no menos importante–, cuántos altos cargos hay en su departamento y cuánto dedica de su presupuesto de derechos sociales a los sueldos de todos estos altos cargos.

Muchas gracias.

La presidenta

Gracias, señora Elisa. Si me lo permite, no deja de sorprenderme que a usted le afecte tanto que la señora *consellera* quiera que pronuncie bien su nombre cuando usted en reiteradas comisiones se dirige a las presidencias femeninas como «presidente». A mí me sorprende soberanamente.

María Elisa García Fuster

Por el artículo 87.1, por alusiones.

La presidenta

Puede intervenir. No es obligatorio, pero le dejo que intervenga rápidamente.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidenta, «-ente». Es que «-ente», igual que «ente», viene de «persona», y es «-ente». Soy perfectamente consciente.

La presidenta

Soy un ente. No quería entrar en debate, de verdad. Sigamos con la comisión.

María Elisa García Fuster

No, no, no. Perdona. Soy perfectamente consciente que «presidenta» está admitido, pero entre lo admitido y lo aceptado y lo correcto hay un camino que se llama «mediocridad».

Gracias.

La presidenta

Continuem amb les intervencions dels grups. En següent lloc, intervé la Candidatura d'Unitat Popular - Nou Cicle per Guanyar. La diputada Dolors Sabater i Puig. Endavant.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; moltes gràcies. En primer lloc, disculpar la companya diputada Basha Changué, que està en una missió a Colòmbia.

Consellera, permeti'm que abans de començar la intervenció faci també una consideració a la Mesa respecte al fet que crec que en aquesta sala es poden dir totes les opinions polítiques que creguem, però no s'ha de poder criminalitzar cap col·lectiu ni proferir acusacions de delinqüència que crec que són absolutament intolerables que qualsevol diputat o diputada profereixi sobre qualsevol col·lectiu. I vull fer aquesta consideració perquè en posteriors ocasions es pugui tallar la paraula a la persona que cometi aquesta falta.

Bé. Moltes gràcies per la seva exposició. Jo m'afegiré a la consideració que és veritat que és molt general i que hi ha molt poca concreció, però volia fer una consideració al començament de tot, que és que és evident que aquesta conselleria és el millor indicador que tenim de tres fracassos flagrants: el fracàs del sistema capitalista que produeix aquesta pobresa que cada vegada està creixent més i està afectant més tant per cent de la població; el fracàs de moltes de les polítiques públiques que es duen a terme i que, per tant, totes les mancances que produeixen aquestes polítiques públiques d'habitatge, de sanitat, d'educació, doncs, acaben revertint en més necessitat de compensar-ho amb unes polítiques socials més àmplies, i és també el fracàs d'un sistema autonomista que està ancorat en aquest règim del 78 que està al costat de les elits, que de cap manera pensa afavorir que hi hagi una major justícia social i que, a diferència del que deia el diputat Raúl Moreno, jo crec que precisament és aquest règim i aquesta situació del conflicte que tenim Catalunya amb l'Estat el que fa que encara tinguem més pobresa i més problemes al país. I, per tant, a diferència del que ell deia, jo sí que penso –nosaltres pensem– que acabar amb aquest règim autonomista i amb aquesta situació que tenim actualment afavoriria la consecució de drets per a tota la població.

I em baso per dir-ho no només en els temes de dèficit fiscal que ja tenim sobradament demostrats, sinó amb el fet de que el Tribunal Constitucional de l'Estat espanyol reiteradament està limitant la sobirania parlamentària i està retallant lleis que són per millorar els drets de la població. Per tant, des d'aquest punt de vista vull deixar clar que des del nostre espai polític només entenem la política que hem de fer per progressar, per aconseguir els drets per a tothom, per transformar les actuals situacions d'injustícia social, desbordant aquesta situació autonòmica i aquesta situació d'estar sotmesos a un règim del 78 que ens retalla tots els drets.

Dit això, consellera, de tota la seva intervenció jo voldria destacar dues coses, bàsicament. Una té a veure amb els serveis públics i la concertació. Vostè en un moment donat de la seva intervenció fa un elogi que compartim totalment del tercer sector i de la iniciativa social per fer front a molts dels problemes que no estan resolts des de l'Administració pública. En aquest elogi merescudíssim d'aquesta iniciativa social que dona una resposta que no estem donant des del sector públic, m'ha semblat entendre que ja els estava bé, que d'alguna manera aquest suport, aquestes

subvencions ens estalvien posar en marxa nous serveis públics, augmentar els serveis públics. Nosaltres, en això, hi estem absolutament en contra. Pensem que els serveis públics, els serveis socials, han de ser cent per cent públics, que aquesta funció imprescindible i ben feta, aquesta bona feina que està fent el tercer sector i la iniciativa social per resoldre els problemes que no s'estan resolent des de l'Administració pública, són una oportunitat per avançar cap a nous serveis públics que ara no existeixen, no un pretext per no fer aquests nous serveis públics.

Per tant, aquest és un punt en el que volem deixar clar la nostra posició de defensa absoluta del sector, que ha de caminar... Bé, i parlo de serveis públics que ni tan sols s'han plantejat mai, com els centres oberts, que no sé la dada exacta, però els centres oberts d'atenció a la infància, que estan sustentats bàsicament per entitats del tercer sector. N'hi han molt pocs que siguin de titularitat pública. Per no parlar de molts altres espais, de centres de dia, espais joves, treball protegit, llars assistides, suport al lleure.

I els mateixos serveis socials, vostè ho ha dit..., i m'ha semblat entendre que deia que volia convertir o considerar els serveis socials com uns serveis públics. Amb això hi estem totalment d'acord, però, abans de començar a parlar del nou contracte programa, cal parlar amb els ajuntaments, amb el món local; cal escoltar les treballadores i els treballadors socials, perquè estan absolutament desbordats, perquè patim, tant les entitats locals com la mateixa població, una violència burocràtica estructural gravíssima.

Hi ha moltíssims ajuts, moltíssims recursos que no poden arribar al seu fi, a la seva finalitat per posar en marxa serveis o per resoldre situacions vitals a les persones per l'excessiva burocratització, per les complicacions de gestió i que situen els treballadors i les treballadores en una situació d'impotència, d'estrès i d'incapacitat per poder gestionar tot el que hi ha tant de necessitats com de recursos.

Per tant, aquest crec que és un aspecte sobre el que ja s'hi ha de posar esment d'una manera urgent.

I, finalment, tenint en compte aquesta mirada cap al món local i aquesta mirada cap a aquesta transformació de lo que és lo social, un altre advertiment per una de les consideracions que ha fet, consellera, respecte al voluntariat.

El voluntariat és, com vostè ha dit, una experiència vital molt important, afavoreix el sentit de pertinença, la solidaritat... Però no ens equivoquem. Portem masses anys que els serveis socials de la Generalitat, les polítiques públiques d'Afers Socials masses vegades han estat enfocades des d'un punt de vista assistencialista i des d'un punt de vista, una altra vegada, com deia abans, que posa més en valor el que es fa des del voluntariat, des d'aquest aspecte de caritatiu, de subsidiarietat i no pas des d'un aspecte de justícia social.

Per això, nosaltres el que proposem al nostre programa, i el que hem posat no només en l'acord sinó al programa que nosaltres impulsem és un programa que en tots els aspectes dels drets bàsics destaquem el dret a tenir drets, de no deixar absolutament ningú enrere i de que totes les polítiques bàsiques –alimentàries, d'habitatge, de salut pública, d'educació, de lleure, de suport a les dependències–, tots aquests àmbits estiguin sustentats per aquestes polítiques públiques, gestionades també des de lo públic, des d'allò públic, i que deixin poc marge per a aquesta compensació que cal fer moltes vegades des dels serveis socials.

Nosaltres hem plantejat, com saben molt bé, la renda bàsica universal. És un concepte que canvia totalment el concepte dels altres ajuts, perquè és un dret que no està supeditat a un periple burocràtic ni a unes condicions, sinó que és de *per se*. Estem vigilants cap a que es pugui fer aquesta prova pilot de la renda bàsica universal, sabent que això farà un canvi fonamental en un futur proper en aquestes relacions de lluita contra la pobresa.

Faig una pregunta, abans d'acabar, molt ràpidament, que és sobre quin tant per cent del PIB es destinarà a combatre la pobresa infantil, pel fet de que estem a la

cua, estem amb dades molt per sota del que es destina a nivell europeu, i voldria saber exactament quina xifra pensen assolir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Seguidament, és el torn d'En Comú Podem i té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Gràcies, presidenta. Bon dia. Gràcies a la consellera també, per la seva intervenció, i desitjar-li, evidentment, sort i encerts davant d'aquesta responsabilitat; responsabilitat davant d'una societat que genera alts nivells de pobresa, d'exclusió social, de desigualtats, de problemes de discriminació, de pèrdua d'autonomia personal. Per tant, diguéssim, greus problemes que caldrà abordar des d'una acció política integral, que va més enllà, evidentment, de les responsabilitats de la seva conselleria, d'aquesta acció política integral que ha de ser de Govern per transformar, d'alguna manera, el model social i econòmic que genera aquesta realitat, no?

D'entrada, ens ha agradat el nom de la conselleria, aquesta conselleria de Drets Socials, perquè, d'entrada, ens podria indicar que estem davant d'un canvi de paradigma en la gestió de les polítiques socials a Catalunya, no?

Ens agradaria que darrere del canvi de nom hi hagués alguna cosa més que el canvi en si. Ens agradaria que hi trobéssim un model de drets, un model participatiu, un model emancipatori, no?, un model basat en la idea d'empoderament de la ciutadania.

Però, malauradament, quan analitzem les competències de la conselleria, i fins i tot analitzant la intervenció de la consellera, que ha explicat moltes coses però no ha acabat d'aprofundir en cap, diguéssim, ens temem que poguéssim estar retornant al passat, retornant a una conselleria de Benestar i Família que ha definit un determinat model de serveis socials a Catalunya, que a més ha demostrat ara amb la pandèmia moltes febleses, no? Aquest model de finançament insuficient, amb una cartera de serveis congelada durant molts anys, amb una insuficiència clara de places públiques... Un model que, com dic, amb la pandèmia hi hem vist tota una sèrie de febleses, febleses que a més hem pagat molt cares, eh? Vull dir, sense anar més lluny, en el tema de les residències de gent gran, hem vist que s'ha convertit en la zona zero de la pandèmia.

I, per tant, diguéssim, entenem que cal abordar aquests temes. Aquí, en concret, se suposa que ja en parlarem més a fons en la comissió d'investigació sobre residències, que nosaltres també volem reprendre per esclarir responsabilitats i construir propostes i per preparar el sistema perquè no torni a passar, no?

Cal revertir, doncs, les febleses dels serveis socials a Catalunya, eh?, que són fruit d'un model que el seu partit, amb el nom que sigui, diguéssim, ha governat la conselleria durant vint-i-tres dels trenta-tres anys d'existència, no?, i que va imposar un model supeditat a l'externalització de la prestació de serveis, més que no pas a garantir l'oferta i la qualitat de la provisió d'aquests serveis.

Entenem que les retallades no només han estat una dècada perduda per als serveis socials, han estat també el que explica els greus dèficits amb què hem arribat a la pandèmia i que han agreujat els seus efectes, no? Per tant, en serveis socials el que és evident és que necessitem un finançament just que garanteixi els nivells de cobertura universal que pertoquen. Ens calen models d'intervenció integrals adequats als reptes que tenim. Ho hem vist en gent gran, quan hem constatat la inexistència de la integració sociosanitària. Veiem que en aquí es vol avançar, i aquí estarem treballant en aquest sentit.

I necessitem també un marc normatiu que doni seguretat jurídica i estabilitat als serveis, els quals en bona part estan coberts per la iniciativa social de les famílies o per determinades entitats amb valors solidaris i sense afany de lucre, però que es

troben amb una certa inseguretats davant d'aquest marc normatiu que els doni estabilitat i certes, no? Per tant, deu anys sense cartera de serveis, sense llei de concertació, sense llei de contractació, estan fent mal al sector, estan fent efecte, diguéssim, en el sector.

El departament que vostè ha de liderar ha estat un dels més qüestionats per la mala gestió: residències, renda garantida, infrafinançament dels serveis, manca de coordinació amb els ens locals, llistes d'espera a la llei de dependència, etcètera. Són elements que arrossega vostè de la mala gestió dels anys passats; no són imputables a la seva gestió, però evidentment els haurà de redreçar amb la seva gestió, no?

El seu departament també hem vist que incorpora competències d'habitatge. No sabem si és per compensar les competències que li han tret a la seva conselleria –temes de migracions, d'igualtat, violència masclista, LGTBI– o són pels equilibris interns propis d'un govern de coalició. Veurem si es dota la competència d'habitatge dels valors d'inclusió social o no, i això..., estarem amatents perquè així sigui.

Dit això en *plan* introductori, el que volia és plantejar-li cinc grans blocs de qüestions. Un que faria referència a tot el tema, diguéssim, de les polítiques de rendes com a element fonamental per lluitar contra la pobresa i l'exclusió. Va més enllà de la renda garantida de ciutadania, però també cal parlar de la renda garantida de ciutadania. Més enllà, ja, de desplegar-la plenament, el que entenem és que cal una reforma de la llei de la renda garantida de ciutadania. Nosaltres ja hem presentat una proposta al respecte. Una reforma que incorpori la nova realitat, també, de l'ingrés mínim vital. No podem obviar que l'ingrés mínim vital existeix, i entenem que l'ingrés mínim vital no es pot tractar com un intent d'estalvi per la Generalitat sinó com la possibilitat de millorar la prestació per als perceptors de la renda garantida de ciutadania. Per això nosaltres estem proposant millorar i augmentar l'ajut per infant com un element fonamental.

Estem plantejant que en la nova llei de la renda garantida de ciutadania es contempli també la prestació per habitatge, perquè evidentment no n'hi ha prou amb una prestació de renda, cal també garantir l'accés a l'habitatge d'aquestes persones amb risc d'exclusió social. I cal, també, garantir l'acompanyament de les persones subjectes de la renda garantida de ciutadania. Caldrà, d'alguna manera, acompanyar aquestes persones amb accions que els facilitin la inserció social i la inserció també laboral, i, per tant, en aquest sentit haurem de veure com des d'aquesta conselleria es coordina amb les competències que estan a la conselleria de Treball, on s'han de garantir aquests processos tant de formació i requalificació com d'inserció i tal.

I també ens agradaria saber com pensa abordar des de la conselleria el pla pilot de la renda bàsica universal, amb quins recursos, amb quines característiques i com es pensa coordinar o no amb altres experiències existents de renda bàsica universal com la que s'ha fet a la ciutat de Barcelona, si pensa haver-hi algun tipus de coordinació.

I també, quan parlem de polítiques de rendes, no n'hi ha prou amb parlar de renda garantida de ciutadania, no n'hi ha prou de parlar de la renda bàsica universal pla pilot, cal també que entenguem que cal parlar de salari mínim interprofessional, de suport a la negociació col·lectiva, que estan moltes vegades en la base de la pobresa existent. I, per tant, com també des del Govern, perquè això ja no és la seva conselleria, també garantim aquestes polítiques de rendes que evitin la pobresa i l'exclusió social.

El segon bloc que volia plantejar fa referència al tema dels serveis socials bàsics. On és la cartera de serveis socials? On és la llei de concertació? On és el model de contractació pública que no mercantilitzi i tanqui la possibilitat del lucre en la gestió d'aquests serveis? Com es pensa abordar això? On és la coordinació i la participació de les administracions locals? Aquest és un element fonamental i, per tant, pel que fa als serveis socials bàsics, el que ens preocupa és el finançament, la nova cartera de serveis socials i reconèixer el paper dels ajuntaments, no?

Pel que faria referència als serveis socials especialitzats en el tema d'atenció a les persones grans, hem de reconèixer que som a la cua de les comunitats autònomes en esforç pressupostari propi. No n'hi ha prou amb dir que hi ha poc finançament o que l'Estat no acaba d'assumir les competències, o no ens acaba de donar els recursos suficients per desplegar la llei de dependència; cal reconèixer que avui som de les comunitats autònomes a la cua en finançament propi. Per tant, això és responsabilitat nostra, i com pensem redreçar-ho, no?

Ja hem formulat la necessitat de reformular el servei d'atenció a la gent gran. En aquest sentit treballarem per fer efectiva aquesta Agència Integral Sociosanitària, i que permeti abordar aquest tema. Però en el tema d'atenció a la gent gran no només podem parlar de residències, hem de parlar d'atenció domiciliària i hem de parlar també de la promoció dels recursos comunitaris. Entenem que aquests han de ser elements prioritaris i elements essencials. Residències està bé, però cal primer posar les bases en atenció domiciliària i els recursos comunitaris que facilitin l'autonomia personal.

Pel que faria al tema de l'atenció a la infància, evidentment, sabem que la DGA-IA té enormes crítiques i s'estan qüestionant les seves actuacions. Amb la pandèmia hem assistit a l'augment de casos de violència a infants, una realitat que ens alerta també de la pròpia insuficiència del model. Hem de repensar, necessàriament, el model i, per tant, aquesta taula, amb representants d'entitats i de treballadors i treballadores, experts, grups parlamentaris, que permeti assolir aquest nou Pacte nacional per a la infància que permeti desplegar plenament la llei d'infància, o reformar-la, en el cas que així ho veiem, no?

I aquí ens preocupa també el tema dels menors immigrants sense referents familiars i com els acompanyem quan assoleixen la majoria d'edat. Cal protegir aquestes persones. Calen itineraris d'inserció laboral. Cal suport a la tramitació de papers i a l'accés a la residència i tal.

I, també, el que faria l'atenció a les persones amb diversitat funcional, les persones amb discapacitat: com garantim, també, l'autonomia personal, que voldrà dir també parlar d'inserció laboral. I aquí ens preocupa que hi hagi una assignació de competències entre la seva conselleria i la d'Igualtat i Feminismes, a veure això com es coordina.

Hi ha el tema d'habitatge, eh? En el tema d'habitatge és evident el poc compromís de la Generalitat amb les polítiques d'habitatge, històrica, i que el pressupost és un element clau. El que ens agradaria saber és si els 1.000 milions compromesos en els acords de govern seran per a cada pressupost o seran en el conjunt dels quatre anys de la legislatura, perquè això és cabdal, és diferent 1.000 milions cada any que 1.000 milions en quatre anys, no?

I no pot ser tampoc que els desnonaments es tractin només des d'Interior. Cal tot el tema d'acompanyament, mediació. Alguna cosa ha dit aquí la consellera, però caldria saber quants recursos, quins instruments garantiran que en el tema dels desnonaments actuem en això. I després, el que sí que ens preocupa és que la divisió entre els dos departaments de les competències d'habitatge..., volem saber què és el que primarà; si primarà aquest concepte de l'habitatge com un element d'inclusió social, com un dret social, o si primarà la política des del Departament de Polítiques Digitals i Territori, el paper, una mica, de l'Incasòl de sempre d'una política d'habitatge més mercantilista, més afavoridora dels elements, diguéssim, especulatius, no? Per tant, volem saber qui serà l'encarregat de la promoció pública d'habitatge, si la seva conselleria o la conselleria de Polítiques Digitals i Territori.

I per últim, i ja per acabar, el tema, perdó, que m'allargo, el tema del reconeixement dels professionals. Crec que la pandèmia ha deixat en evidència que són professionals essencials, però també ha deixat en evidència que estan mal valorats, amb males condicions de treball. Cal garantir, cal millorar les condicions de treball dels professionals dels serveis socials, reconèixer la seva essencialitat i reconèixer la millora de les condicions de treball. Perdó.

La presidenta

Tenia en ment un minut de marge per als grups. Vostè s'ha passat una mica, eh? (*Veus de fons.*) D'acord. Bé, seguidament és el torn del Grup de Ciutadans, i, en aquest cas, intervindrà el diputat Joan García González. Endavant.

Joan García González

Gracias, presidenta. Bueno, yo creo que... *Consellera*, bienvenida, primero, y, bueno, le deseo suerte, va a necesitarla, y aciertos. Espero que los pueda tener. Quería hacer una introducción rápida. Creo que ya se ha dicho aquí, pero es cierto: se ha hecho un discurso que, para mí, es vacío. Ha utilizado palabras como «compromisos», como «fortalecer», como «queremos conseguir», es decir, todo deseos que seguramente compartimos en muchos casos, pero nosotros queremos concreción. Queremos presupuestos, que nos diga exactamente a qué partidas de los presupuestos o a qué va dedicar, qué recursos vamos a tener para todas esas políticas que ha definido, que ha descrito, que, de alguna forma, ha pintada al óleo, pero que nosotros no acabamos de ver dibujada adecuadamente y no vemos concretar.

No ha puesto fechas, también, para muchas de las cosas que nos ha comentado. Creo que, además, la situación social de Cataluña es mala, es terrible, pero no por la pandemia, sino porque venimos arrastrando, y ya se ha dicho aquí también, pues, una crisis en derechos sociales y en políticas sociales muy grave. Es decir, algunos datos: la tasa de riesgo de pobreza, que se ha dicho aquí, en menores de seis años era del veinticuatro por ciento en el 2016; estamos, con el último dato que tenemos del 2019, en el 31,1 por ciento, por ejemplo. Es decir, hay una evolución en muchísimos datos que nos lleva a pensar que algo no se ha hecho bien. No se ha hecho bien, es evidente.

Nosotros también pensamos, y esto lo voy a añadir, porque es cierto, que se han dedicado energías y objetivos erróneos, y políticas a otras veleidades que, seguramente, no son las políticas sociales, y esto creo que lo tenemos que aceptar, porque incluso la sentencia del Supremo lo ha llegado a decir. Es decir, se han utilizado recursos de verdad, o sea, se han malversado recursos de todos los catalanes que eran de políticas sociales en otros objetivos, y esto creo que no podemos dejar de decirlo.

Tenemos, creo, que algunos datos que son también terribles. De los temas de dependencia, pues, por ejemplo, el publicado este mismo mes de febrero indican que Cataluña no solo tiene el porcentaje más alto de personas dependientes desatendidas, sino que también en números absolutos. Creo que esto también lo tiene claro. El informe del Observatorio de la Dependencia indica que el porcentaje de personas atendidas ha disminuido, pero, sin embargo, la lista de espera ha aumentado, ¿vale?, y Cataluña es la comunidad autónoma donde más plazas residenciales se han destruido. También creo que encabeza el deshonesto ranquin de personas fallecidos en lista de espera para recibir un recurso, una ayuda.

Creo que con todos estos datos y otros más que ya se han dicho aquí, la desatención social en Cataluña es algo que nosotros venimos denunciando. De hecho, en el último período de la última legislatura, forzamos, de hecho, tres plenos específicos sobre políticas sociales, y creemos que, básicamente, hay dos efectos claros.

Uno es la inacción de las *conselleries* anteriores o de los *consellers* anteriores, y esperemos que no se vuelva a repetir ahora, para desarrollar la legislación propia, es decir la legislación autonómica propia. No sé, digamos, hay ejemplos. Algunos ya no son de su *conselleria*, como la ley de derechos del colectivo LGTBI, pero, por ejemplo, la ley de la infancia o la ley del derecho a la vivienda del 2007, pues, no se han desarrollado.

O la cartera de servicios sociales. Se la ha repetido una y otra vez. Lleva esperando su actualización desde 2011. ¿Se compromete –y creo que tendrá que respondernos a algunos diputados– a que esa actualización se realice? Creo que deberíamos tener claro, en este caso, que debería ser así.

También, lo he repetido antes y creo que lo he dicho antes, y que creo que lo voy a volver a repetir: hemos utilizado o hemos gastado pocos recursos en políticas so-

ciales, y los que se han utilizado, creo que muchas veces no se han utilizado de la forma más eficiente. Y también se ha llegado a utilizar en creación de estos espacios que nosotros denominamos muchas veces, y que al final se ha popularizado, porque es cierta esa definición, de «chiringuitos» o de «agencias», en algunos casos, que no acaban de tener una función, en muchos, casos concreta, y, por supuesto, también en la malversación de dinero público, ya se lo he dicho antes.

Y aquí quiero hacerle un comentario. Creo que seguir hablando o hablar de déficit fiscal y culpar, pues, al resto de conciudadanos españoles de las políticas sociales y de la falta de políticas sociales, es decir, básicamente, excusar los errores en políticas sociales con estas estrategias políticas de decir que no podemos ser solidarios con el resto de españoles, pues, creo que es un error y creo que es indecente, *consellera*. Nosotros no entendemos cómo incluso un partido como la CUP puede hablar de déficit fiscal. Es decir, es absurdo. ¿Acaso mis impuestos deben servir para una persona que vive en Almacelles, pero no para una persona que vive en Binéfar? ¿Tiene algún sentido que un partido de izquierdas hable de insolidaridad y que hable a la vez de falta de igualdad...? O sea, fomentar la falta igualdad y fomentar la falta de solidaridad. Es alucinante, es terrible. Pero bueno, supongo que al final en eso sí que coinciden con la derecha más reaccionaria del nacionalismo catalán que es Junts per Catalunya. Es la base, digamos, común: la insolidaridad y la falta de deseo de políticas de igualdad.

Sobre los temas que se han comentado, algunos evidentemente los voy a especificar. Creo que se ha comentado todo el tema de la cartera de servicios sociales, que está desautorizada. Yo creo que al final necesitaremos esa fecha, *consellera*, pónganos una fecha para esa actualización. Tenemos un problema gravísimo con las políticas de atención a las personas mayores, a nuestros mayores, y lo hemos vivido durante la pandemia.

Creo que la pandemia, además, ha acentuado la situación de nuestros mayores. Digamos que de alguna forma yo creo que con el nivel de envejecimiento que tiene nuestra población y la falta de inversión por un lado, la precariedad laboral de los trabajadores de las residencias y muchas veces el propio desequilibrio territorial, que genera que tengamos servicios en zonas del área metropolitana mejores, a lo mejor, o peores, depende del municipio, pues, hemos acentuado aún más esa falta de capacidad de atender a nuestros mayores, sumado evidentemente, vuelvo a insistir, a la falta de inversión durante años, que no nos ha preparado para dar respuestas adecuadas a una situación de pandemia como la que hemos vivido.

También insisto en los temas de pobreza, la mala gestión de la renta garantizada de ciudadanía. Creo que aquí coincidimos todos: no se ha gestionado bien; la renta garantizada de ciudadanía no cubre las necesidades de los catalanes. Se utilizó en su día como una gran iniciativa política de impacto casi mediático, y creo que en los años nos ha enseñado que no se está implementando. ¿Hay un compromiso claro –y por favor responda ya no a mis preguntas, sino a las de todos los diputados– sobre cómo va a implementar correctamente la renta garantizada de ciudadanía? ¿Se va a hacer? ¿Hay planes específicos? Pónganos fechas, pónganos recursos encima de la mesa, por favor.

Temas como... No ha hablado de los altos copagos que tenemos los servicios de atención a las personas con discapacidad, por ejemplo. No ha dicho nada. ¿Va a acabar con los copagos? ¿Van a seguir existiendo? La infrafinanciación, aunque no es del todo ahora mismo una función de su consejería, pero de los centros especiales de empleo, que al final sí que afectan a la discapacidad, de hecho...

O, por ejemplo, hablaba antes de los derechos de la discapacidad, pero la legislación sigue sin adaptarse a la convención de la ONU, ¿se va a adaptar la legislación a la convención de la ONU sobre estos derechos?

Sobre la infancia, se ha comentado... Prácticamente, revisando el acuerdo de gobierno no tienen o no definen políticas de infancia. Aquí han hecho vagas alusiones,

pero creo que las altas tasas de pobreza infantil, que no dejan de subir año tras año, requieren un plan de acción que vaya más allá de eso, de un plan solamente, sino que nos explique si va a aportar recursos, si va a trabajar para que esta evolución de la pobreza infantil sea de hecho atajada en algún momento.

Después seguiré hablando de otros temas. Creo que nos hemos dejado aquí algunos como vivienda, pero sí, también, por añadir a lo que se ha dicho, queremos que esa propuesta que ya hizo Ciutadans en su día sobre vivienda, que se aportaran 1.000 millones de inversión en vivienda pública cada año, si va a ser cada año o si va a ser la legislatura, o en los próximos diez años. O, no sé, acote temporalmente, por favor. Denos cifras, recursos y acotación temporal.

Y lo siento, presidenta, ya no me alargó más.

La presidenta

Muchas gracias. Moltes gràcies. En següent lloc, tindria la paraula el Grup Mixt, que ha excusat la seva assistència, la diputada Eva Parera i Escrichs no podia venir. Per tant, passem al següent, que seria Grup Junts per Catalunya, amb el diputat Ferran Roquer i Padrosa. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, secretària general, equip del Departament de Drets Socials que esteu aquí, és un plaer tornar-me a trobar amb la majoria de vosaltres parlant de persones i parlant de drets i de serveis a les persones.

Si jo ara agafés la paraula i digués que el seu discurs sobre drets socials no m'ha agradat seria una notícia. Tampoc ho serà, doncs, que li digui que el seu discurs ens ha agradat, el seu discurs coincideix amb nosaltres. Vostè ha explicat com han de ser els drets socials d'un país com el que imaginem nosaltres, com el que hem imaginat, com el que hem imaginat tantes vegades vostès i nosaltres mateixos, lliure, pròsper, que es cuidi de les persones que estan en risc d'exclusió.

El seu departament sempre ha estat imprescindible, per mantenir aquest país que tots tenim en l'imaginari, però no podem oblidar que ens trobem a les acaballes d'una situació de pandèmia, una pandèmia que va començar amb una crisi sanitària, que ha continuat amb una crisi econòmica i que ha acabat amb una crisi social, una crisi social que tenim l'obligació nosaltres de fer polítiques, vostès des del departament, nosaltres des del Parlament, amb proximitat, amb diàleg, per fer això que vostè deia, que les polítiques socials, que el benestar sigui la quarta pota de l'estat del benestar, els drets socials siguin la quarta pota de l'estat del benestar. Igual que ho ha estat en el seu moment la salut, l'educació o el sistema de pensions.

Parlàvem de la crisi. I la crisi ha mostrat febleses en el sistema d'atenció a la promoció de l'autonomia personal, especialment pel que fa a l'atenció a la dependència. Amb una societat cada vegada més envellida, amb una societat a les residències cada vegada més envellida que la societat en general, s'ha vist que cal un replanteig del model, un replanteig de model que tant vostè com el conseller de Salut ahir ens parlaven d'esmenar, de solucionar a través de la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària, que estigui participada pels dos departaments, que gestioni la globalitat dels dos sistemes i que reconegui als perfils socials i sanitaris els mateixos drets laborals, per exemple, que és un dels grans dèficits que té el sistema social. O, sense anar més lluny, el tractament conjunt a la comunitat dels sistemes d'informació socials i sanitaris, que provoca millor gestió i que provoca un estalvi de recursos.

És necessari institucionalitzar algunes persones grans, però la majoria de persones grans volen viure a la seva llar i volen mantenir l'autonomia, volen viure en la societat, volen viure amb els familiars, volen viure a la llar on han viscut tota la seva vida en el moment que envelleixen.

De fet, les Nacions Unides, i en parlava vostè, garanteixen i reconeixen el dret de tota persona a viure a on i amb qui vulgui i en igualtat de condicions que la resta de persones i a no veure's obligada a viure segons un sistema de vida específic.

Sembla evident, doncs, que l'atenció a la dependència hauria de combinar els dos models: un servei a la pròpia llar, amb un servei d'atenció a la dependència bo, eficaç, amb un servei d'assistència personal eficient, amb ajudes per a l'adaptació a l'accessibilitat del domicili, etcètera, i l'atenció residencial d'aquelles persones que ho vulguin o aquelles persones que ho necessiten.

S'ha parlat aquí de les llistes d'espera. És complicat saber el nombre de persones que estan a les llistes d'espera realment. S'hauria de trobar un sistema de depurar de les llistes d'espera les persones que hi estan «per si de cas necessito el recurs» de les persones que efectivament necessiten el recurs. I això no sé com s'hauria de fer, però hi hauríem de pensar perquè des de fa molts d'anys que en sento parlar, sento parlar de les llistes d'espera i la pràctica em demostrava en el seu moment que quan tocava a una persona passava a l'última perquè hi estava per si de cas.

I deixi'm parlar una mica del que és més propi. Si en algun lloc es posa de manifest especialment la necessitat d'envellir allà on s'ha viscut és en l'àmbit rural. I és aquí on les administracions, l'Administració de la Generalitat, l'Administració local, haurien de ser capaces d'establir convenis, d'establir mecanismes de col·laboració per tal que les persones que viuen en l'àmbit rural no tinguin el greuge pel fet d'haver viscut o de viure en un poble petit no poder-hi envellir.

Si es reforma la cartera de serveis, que entenem que es reformarà, hauríem de preveure aquestes circumstàncies i hauríem de preveure l'especial atenció a les persones que viuen en l'àmbit rural, perquè també contribueixen al no despoblament del propi àmbit rural, que és un dels problemes que té el país.

Aquests quatre anys hem d'impulsar el Pacte nacional de les persones amb discapacitat, que unifiqui el reconeixement de la discapacitat i de la dependència, que millori i amplii els serveis residencials per a aquestes persones. No podem tolerar que en l'àmbit de la discapacitat hi hagi llistes d'espera de serveis residencials. Les persones han de tenir cobertes les necessitats bàsiques; si no, no tindrem la societat cohesionada que tots volem.

Per tant, aquesta renda garantida de ciutadania, que tant se n'ha parlat en aquí, s'hauria d'integrar i reordenar, potser, amb l'ingrés mínim vital i els ajuts d'urgència o els ajuts d'habitatge, que també se n'ha parlat.

I si en algun dels nostres àmbits d'actuació tenim especial poc desenvolupament, deixem-ho així, és en l'àmbit de la salut mental, segurament. Cal, és imprescindible la detecció i la prevenció de les malalties mentals. Malalties mentals, segurament agreujades per la covid, però que cada vegada estan més presents a la societat. I hauríem de ser capaços de crear recursos distribuïts equitativament per tot el territori, eh?, equitativament per tot el territori, sense pensar en la institucionalització només. Però hauríem de tenir recursos.

Les polítiques d'infància són transcendents perquè una societat tingui futur, és evident. S'hauria de reactivar el pacte per a la infància, repensar els models de CRAE, el model de CREIs. I el que sí que s'hauria de fer, i és imprescindible, crec jo, és impulsar, agilitzar i racionalitzar l'acollida d'infants en famílies acollidores.

I, per descomptat, les necessitats dels joves extutelats; dels joves extutelats –no hi ha la diputada de VOX–, que només són joves extutelats, no són res més. S'hauria d'aprofundir en l'àmbit de la formació. S'hauria d'aprofundir en l'àmbit de l'ocupació. Sé que hi ha dificultats perquè ens manquen competències i capacitat legislativa.

Aquí ja en parlem, però Catalunya té una societat civil que sovint ha estat per davant de les prestacions que feia l'Administració. L'Administració té l'obligació de proveir la ciutadania de serveis. Això ho pot fer directament o ho pot fer mitjançant la concertació. Ambdues formes són complementàries i en cap cas ambdues formes són excloents.

Per tant, encoratjo el departament a que continuï cooperant amb les entitats del tercer sector, tinguin la forma jurídica que tinguin, siguin associacions, siguin fundacions siguin cooperatives per desenvolupar els serveis que necessiti la ciutadania.

Els joves, les polítiques de joves. Ha estat un dels col·lectius més afectats pel context heretat i agreujat ara per la crisi de la covid. Tenen problemes d'emancipació, tenen problemes d'accés a un treball digne i ben remunerat. Això requereix que les polítiques públiques tinguin la perspectiva juvenil, totes elles, no és una competència d'aquest departament. Aquest departament fent polítiques de joventut difícilment solucionarà els problemes de la joventut, s'haurien d'incorporar a totes les activitats del Govern.

Imprescindible, vostè en parlava, l'actualització del pla integral del poble gitano. I, pel que fa a les polítiques d'habitatge i a les mancances d'habitatge a Catalunya. A Catalunya es donen una sèrie de circumstàncies que fan difícil l'accés a l'habitatge: no hi ha un parc públic, no hi ha un parc públic de lloguer social, o un parc públic suficientment gran per donar servei; el lloguer privat és escàs i en ocasions car, i hi han grans tenidors que tenen molts habitatges que els tenen permanentment desocupats. Atenent a totes aquestes circumstàncies, les polítiques d'habitatge haurien d'anar encaminades a facilitar l'accés a les persones vulnerables, ampliar el parc públic d'habitatges de lloguer –el conseller d'Economia va dir en aquesta mateixa sala que estem avui que hi hauria recursos en aquest sentit en els propers pressupostos–, als ajuts per a la pèrdua d'habitatge i el sensellarisme i al despoblament rural, que en parlàvem abans.

Els Next Generation, que sembla que ho han d'arreglar tot, també haurien de poder contribuir, sobretot si es poguessin gestionar i es poguessin gestionar com nosaltres volguéssim, a la rehabilitació i a l'increment del parc de lloguer social.

Consellera, jo no m'allargaré dos minuts, però, en qualsevol cas, tenim feina, tenim molta feina; estem convençuts que vostè, que el seu departament tenen capacitat i coneixement per fer-hi front, i li desitgem tots els èxits, tots els èxits ja no personals, sinó tots els èxits polítics, perquè els seus èxits seran els èxits de tota la societat catalana, especialment de les persones més vulnerables de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. I en últim lloc, per concloure les intervencions dels grups, seria el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el diputat Bartomeu Compte. Endavant.

Bartomeu Compte Masmitjà

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, honorable consellera, per la seva intervenció. I aprofito també per saludar tot el seu equip i, en nom del nostre grup parlamentari, desitjar-li tota la sort i tots els encerts.

També m'agradaria fer una petita referència, ni que sigui, a l'equip anterior que l'ha precedit. Entenem que el conseller Chakir el Homrani va fer una feina molt important en un context absolutament nou i totalment amb tot en contra, amb una societat tancada i amb uns reptes que creixien cada dia. Per tant, en aquest sentit, doncs, també aquest reconeixement.

A partir d'aquí, doncs, venim de l'estela del 14 de febrer: hi ha hagut unes eleccions, s'ha manifestat la societat i en el debat d'investidura fèiem una lectura molt important en el sentit de que posàvem quatre eixos fonamentals, importants en la legislatura.

El primer era un aprofundiment democràtic, treballar per l'amnistia i autodeterminació; el segon era un insubstituïble viratge, perquè no tenim més remei, cap a una economia verda; una aposta decidida per la igualtat d'oportunitats real i efectiva entre homes i dones, i en darrer lloc, que és el que estem parlant avui aquí, una transformació social inapel·lable. I en aquest sentit, el que hem escoltat, consellera, ens ha agradat i crec que ho hem de dir; ens ha agradat perquè ho compartim, també amb l'acord de govern, i crec que el que vostè ha exposat és molt interessant.

Per tant, en aquest sentit, lo que li vull comentar és que tindrà el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al seu costat i en tot allò que puguem ajudar; acompanyar.

nyarem el Govern per fer aquesta transformació social, que crec que és important i absolutament necessària, i també ens exigirem nosaltres mateixos mitjançant la capacitat de proposta i ajuda, i també procurarem que els companys dels altres grups parlamentaris facin el mateix.

Vostè, crec que ha exposat clarament que avancem quan posem al centre de la vida les persones, l'interès general i el bé comú. I jo penso que la seva proposta ha anat en aquest sentit. Malauradament, venim d'unes circumstàncies disgregadores, com han set les polítiques d'austeritat i dues crisis concatenades. I, per tant, crec que aquí també s'ha de posar en valor això.

I voldria posar en valor una altra qüestió. Una altra qüestió és que l'anterior Govern de Catalunya, davant d'una situació de la pandèmia, no va voler deixar ningú enrere i tothom..., la inversió que va fer en ajudes directes als ciutadans va ser gairebé 1.800 milions d'euros, i això va suposar que moltes –moltes– més ajudes que qualsevol altre govern a l'Estat. Per tant, això també crec que en aquests moments s'ha de tenir clar.

Vostè ha parlat en aquí de moltes qüestions: evidentment, doncs, lluita contra la desigualtat, envelliment actiu, etcètera, moltes qüestions. Aquí val a dir que nosaltres pensem que mentrestant hi hagi aquesta recuperació econòmica i tal, en aquí, doncs, cal treballar d'una manera molt important, no?

Pensem que la prioritat seria desplegar, com vostè ha dit, aquest nou pla estratègic de serveis socials en aquesta legislatura. I també li voldria recordar una qüestió: que a la investidura vàrem parlar d'un pla de rescat social per la crisi de la covid-19, com vam convenir en aquest acord. Jo li demanaria que aquest moment, de la mateixa manera que l'atenció a les persones és transversal, doncs, que aquest pla de xoc també tingui un desenvolupament intergovernamental transversal, que jo crec que aplegar complicitats i aplegar esforços només pot dir que anem en el bon camí.

Per tant, tenim una oportunitat única en l'establiment d'aquest marc de referència, amb aquest desplegament d'aquest pla de..., sobretot per damunt de tot, que garanteix la universalització del sistema de serveis públics, que han d'estar garantits. En això crec que coincidim i crec que s'ha de posar en valor, no? I al mateix temps, com deia, cal aquesta coordinació efectiva amb altres xarxes, com les xarxes d'educació, salut, habitatge, la potenciació de l'atenció primària, que vostè també n'ha parlat, i el pla de transformació digital, entre d'altres.

En aquest sentit, hauríem de valorar si quan nosaltres posem ajudes a les persones treballadores, d'alguna manera, també fem una mica d'esquer, en el sentit de que aquestes ajudes vagin també annexades, doncs, que tinguin obligacions de fer formació digital, habilitats, competencials... Jo crec que aquí podem fer una feina de complementarietat amb el Departament d'Educació, que crec que també hauríem de parlar-ho d'una manera molt important, no?

Per tant, sabem que el sistema català de serveis socials té un gran repte com a pilar bàsic de l'estat de benestar, de vetllar per garantir l'objectiu d'atendre més gent, abans i millor. I crec que el que vostè ha exposat va en aquesta línia, no?

I també una altra cosa que crec que hauríem de fer, i és que quan plantegem un projecte de programa o qualsevol pla estratègic, etcètera, crec que ens hauríem de marcar la fita d'avaluar-lo periòdicament. Probablement, no tenim una legislatura per avaluar-la. Potser valdria la pena que biennalment, doncs, féssim aquesta avaluació continuada, perquè d'aquesta manera mantindríem el servei viu, renovat i segurament eficient, i al mateix temps, també donaríem un salt de qualitat democràtica que crec que també és important.

En poc temps –ja gairebé m'he menjat la meitat del temps–, sí que voldria fer quatre apunts importants. Jo crec que cal una nova organització del sistema. Crec que és importantíssim. Es parla de la finestreta única, com sigui, però cal un concepte de transformació també amb criteri. Un exemple és que el cinquanta per cent de les sol·licituds que es presenten de la renda garantida es desestimen perquè hi ha molta

complexitat. Hi ha moltes dificultats per presentar els requisits i crec que en aquí hauríem de fer... Per tant, què necessitem? Doncs, fem-ho fàcil, perquè tothom hi pugui accedir i amb garanties i crec que, en aquest sentit, també hauríem de fer un esforç.

Ho ha dit abans algun company de la comissió, cal promoure la dedicació i compromís professional i personal de les persones treballadores. Moltes vegades estem parlant de cura de les persones que les dones generalment regalen i com que estem acostumats a que les dones regalen, doncs, no tenen cap valor. I, en aquest sentit hem de promoure aquest valor de les cures i, sobretot, d'alguna manera prioritzar i acompanyar i promoure el col·lectiu.

En aquest sentit, aquesta setmana ens hem trobat a les portes del Parlament alguns col·lectius que entenen que la manera que s'estan plantejant algunes noves maneres d'estabilitat en l'ocupació els pot perjudicar. Jo crec que, en aquest sentit, hem de valorar la possibilitat de solucions respecte als col·lectius d'aquesta conselleria de Drets Socials amb relació a aquests processos d'estabilitat de l'ocupació per donar confiança a tothom i sobretot reconèixer uns mèrits que també no podem desaproveitar-los i és important que els tinguem en compte.

I, evidentment, una de les propostes estratègiques que s'ha parlat és parlar de l'habitatge. Evidentment, crec que aquí vostè ha plantejat mesures. És evident que cal la complicitat dels ajuntaments perquè hi hagi un parc públic d'habitatge suficient. Els habitatges que siguin assequibles. Pensem en allò que es diu que una família no és bo que posi més, a l'habitatge, del trenta per cent. Per tant, aquí també hi ha, quan parlem d'habitatge, també hi ha aquesta obligació que crec que ens hem d'imposar i sobretot que, quan les coses es torcin, doncs, hi hagi això que vostè ha comentat, mediació, clàusules hipotecàries amb garantia pública, perquè les persones no es vegin abocades a defensar i en males condicions desnonaments, etcètera. Crec que és important.

I, en aquest sentit, cal vincular molt el que és el dret a l'habitatge amb els joves. I això és, especialment per als més joves, un repte imprescindible. Parlàvem d'una proposta que fèiem des d'Esquerra Republicana, això, aquests sis mil habitatges per a l'emancipació del jovent, mobilitzar i posar les bases per a una política valenta d'habitatge públic, establir un model d'habitatge públic arrendant el règim de cessió d'ús, assegurant que al sector públic no es perd la propietat i que alhora és accessible. I en aquest marc, doncs, dèiem dedicar un pressupost i en aquest sentit, a l'hora de lluitar un pressupost per les polítiques socials, podrà comptar amb la nostra col·laboració.

I contràriament al que es deia aquí, jo penso que Catalunya és solidària, sempre ho ha set, molt solidària. Per tant, vostè ho ha comentat també de passada, la cooperació internacional, el 0,7 per cent. També cal explicar, en un moment de context de dificultat de recursos, quins projectes de cooperació volem fer. Crec que en aquest sentit cal una campanya oberta de la Generalitat que ha de ser bona per explicar aquestes coses i sobretot tot el nostre recolzament a l'hora d'anar al Consejo Territorial de Servicios Sociales per explicar-ho.

Vostè ha parlat de l'impost de la renda i realment l'impost de societats, també al que es podria dedicar el 0,7 i no es fa, crec que és molt important. Per tant, en aquest sentit és important.

Per tant, per anar acabant, des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, creiem fonamentalment i fermament en el quart pilar de l'estat del benestar. Som els seus aliats, consellera, tingui-ho per segur i amb continuïtat i pot comptar amb la nostra col·laboració i capacitat de proposta.

Per acabar, parlava el president Aragonès, tornant a la sessió d'investidura, que l'objectiu de la legislatura era avançar en el benestar compartit i des de drets socials, polítiques socials, només podem fer apaivagar una part del sofriment i de les desigualtats existent, però no hem de perdre de vista que la nostra obligació d'aquí a quatre anys haurà de ser què hem aconseguit per reenganxar la ciutadania a la so-

cietat i al món del treball per fer una societat més justa. En tot cas, vostè també ha demanat diàleg i complicitat. Consellera, des d'ara en aquest moment el té tot.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Una vegada acabats els torns de tots els grups, la senyora consellera tindrà un torn de trenta minuts com a màxim per poder donar resposta a les qüestions que s'han plantejat. Això ha d'anar més ràpid, no? Són trenta? Sí. Perdoneu, eh?, que ho poso en hora. A les qüestions que li han plantejat els grups parlamentaris. Endavant.

La consellera de Drets Socials

Doncs, moltíssimes gràcies. El primer que he de dir és que moltíssimes gràcies a tots els portaveus i les portaveus dels diferents grups parlamentaris pel to de les intervencions i per aquesta mà estesa de diàleg que els que em coneixen..., jo els hi proposo de debò i, a més a més, estic convençuda de que arribarem a grans acords. És evident que de la meva compareixença, una part petita, però que havia de dir, perquè la crec profundament, que són els temes nacionals, amb alguns de vostès doncs no ens posarem d'acord, hi ha discrepàncies; no passa res. Però la meva obligació és posar damunt de la taula quines són les meves conviccions fermes i aquesta és una, el tema d'aconseguir que Catalunya sigui un estat propi. Però, dit això, que insisteixo que no és el tema d'aquest departament i, per tant, en aquestes comissions parlarem d'altres temes; en els temes socials, jo crec que compartim amb molts de vostès moltíssimes de les apreciacions.

Em sembla que també els hi ha passat igual que a mi, a l'hora d'intentar preparar la compareixença, tot i que jo he tingut una hora i vostès només han tingut deu minuts, que la conselleria és molt gran. Quan em van dir, em van proposar si volia ser consellera de Drets Socials, en aquell moment no hi havia la cartera d'habitatge, doncs, vaig mirar i dic: «Ostres, és molt gran, no?» Em va fer una especial il·lusió, perquè jo pensava fermament que era bo que el que era abans el benestar social o, en aquests moments, el dret social –que sí que és veritat que la transformació és sincera per aconseguir que aquest estat del benestar–, doncs, es converteixi en drets socials... Doncs, era bo que tingués entitat pròpia i que no anés vinculada amb Treball. Per tant, jo me'n vaig alegrar moltíssim.

I, a més a més, després sobre... Alguns de vostès han preguntat sobre les competències d'habitatge i les competències d'habitatge no han set una qüestió d'equilibris, d'equilibris, perquè de fet les competències estaven en el meu propi grup polític, sinó que va ser una conversa sincera en aquell moment amb el vicepresident, on vam considerar que les polítiques d'habitatge era bo que estiguessin en una conselleria com la dels Drets Socials si el que volíem era intentar aconseguir que l'habitatge fos considerat un dels drets socials.

Alguns de vostès també m'han preguntat quina seria la nostra missió en el tema d'habitatge. La nostra missió serà la de planificar i promoure l'habitatge. Jo ficava l'exemple que segurament és un exemple molt senzill i fàcil, vull dir, fàcil i segurament no massa, fins i tot, rigorós però em serveix com a exemple. El Departament d'Educació és el que planifica on van els instituts i no construeixen ells els instituts. Doncs, nosaltres farem una mica el mateix. Els acords amb els ens locals i amb les altres administracions seran des del nostre departament i, per tant, les polítiques d'habitatge les durem a terme al nostre departament. I la meua voluntat és ferma. Vull dir, vostè sap... Segurament estarem d'acord; quan es parla de drets de les persones és fàcil estar d'acord amb tothom, pràcticament al cent per cent. Llavors hi ha una altra derivada, que és la derivada dels pressupostos. Alguns de vostès em demanaven que concretés els pressupostos, però avui la compareixença no és per parlar dels pressupostos, sinó que és per parlar de les grans línies del departament, que hem intentat dibuixar-les a grans trets. És veritat que alguns dels temes no els hem acabat de concretar, també per un tema de manca del temps.

Els pressupostos els començarem a treballar a partir d'aquesta primera tongada de les compareixences i els asseguro que l'objectiu del nostre departament serà intentar incidir el màxim possible en els pressupostos de la Generalitat perquè hi hagi el màxim de transferències possibles. I vostès ho han comentat: en els acords de Govern entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, però també amb la CUP, els drets socials o les polítiques socials tenien un pes important. Per tant, l'objectiu del departament serà aquest: el d'intentar ampliar el màxim possible tot el tema dels pressupostos.

Parlàvem dels serveis. Els serveis es poden prestar directament o també es poden exercir a través de les xarxes concertades, que també són serveis públics. Segurament és aquesta la principal discrepància amb alguna de les vostres compareixences, però sí que és veritat: des del Departament de Drets Socials el que volem és que tots els serveis públics siguin públics i siguin considerats com a universals.

I sí que hem parlat d'infància i de la pobresa de la infància, concretament –és que ho he anat a buscar, fins i tot– en la pàgina 23 del meu discurs. El que parlem de la pobresa de la infància és combatre la pobresa infantil en el marc de l'Estratègia catalana per a l'erradicació de la pobresa. Per tant, és evident que tenim molt present tot el tema de la pobresa de la infància i també hi intentarem treballar.

Dit això, quan parlava de la infància i de la joventut i l'emmarcava també dintre de les polítiques de família, considerem que totes aquestes polítiques han de ser transversals de tot el departament, especialment el tema de pobresa. No afecta només els infants, per desgràcia afecta el conjunt de les seves famílies. I per això sí que és veritat que hem d'intentar treballar per intentar incardinar el que és l'ingrés mínim vital amb la renda garantida.

Nosaltres voldríem, doncs, que l'ingrés mínim vital el poguéssim gestionar nosaltres. Hi ha hagut unes certes dificultats logístiques que s'estan intentant solucionar, però dir-los –referent a la renda garantida– que és probable que els requisits siguin molt estrictes –això és en certa manera el que marcava la llei–, però només dir-los que no hi ha llistes d'espera en la renda garantida. En la llei de la dependència, per desgràcia, sí, però en la renda garantida no hi ha llistes d'espera. En aquests moments hi ha 52.000 titulars de la renda garantida que arriben a 160.000 beneficiaris i, en aquests moments, s'estan destinant 430 milions d'euros per poder paliar la renda garantida. L'ingrés mínim vital, per exemple, doncs, té 11.244 prestacions. L'ingrés mínim vital es resol entre sis i vuit mesos i nosaltres el resolom en dos mesos. No passa res. Això és una cosa que es fa bé des del departament i jo crec que l'hem de reconèixer.

Dit això, és veritat: existeix llista d'espera en les residències. Abans el diputat Roquer preguntava sobre les renúncies de les residències. En aquests moments hi ha 16.259 persones en llista d'espera, però d'aquestes 16.259, 7.268 renuncien a aquestes places. No és una excusa. Vull dir, no trobaran en aquesta conselleria una excusa de dades per intentar justificar-nos. Sabem que hi ha llistes d'espera i la nostra obligació és intentar reduir-les al màxim possible. I per intentar reduir-les tenim dos eines: una, intentar millorar les eines de tramitació d'aquestes pròpies prestacions, i això ho farem revisant tot el sistema informàtic per encaminar totes les prestacions, i en això el departament ja està treballant, i després és un tema d'una qüestió presupostària, que quan comencem a negociar el pressupost amb la resta de departaments, evidentment posarem damunt de la taula.

Altres dades. Parlàvem de la llei de la dependència, que, hi insistim, existeix llista d'espera i no n'estem orgullosos. Però dir-los només que en aquests moments destinem 1.400 milions d'euros a la llei de la dependència, dels quals l'Estat n'aporta només el catorze per cent. Tampoc no és una excusa, és senzillament la realitat de la llei de la dependència, que com veuen són moltíssims milions d'euros.

Parlàvem també... Em comentaven, o la crítica d'alguns de vostès era que no havíem concretat mesures. Sí que hem concretat mesures. I jo crec que la principal

mesura que he concretat és que –i té raó el senyor Moreno– és veritat, hi ha molts plans. I el que farem serà desplegar-los.

I ho dic perquè quan obres el calaix trobes molts plans. I si n'haguéssim d'inventar d'altres vol dir que hauríem de tallar o de trencar o de suprimir algun dels plans existents. Per tant, la nostra principal missió serà que els plans que existeixen –tots els plans–, el de sensellarisme, el dret a les persones amb dependència, tots els plans de salut mental, els plans que hi pugui haver relacionats amb la infància, és senzillament desplegar-los. Els desplegarem, els actualitzarem, perquè és evident que la pandèmia ens ha posat a tots davant del mirall i, per tant, el que farem serà això: actualitzar totes aquelles polítiques que estaven ben fetes. Les que necessiten millora les millorarem. A aquesta conselleria no li cauran els anells per reconèixer que hi ha coses que es fan malament. I dir-los que tindrem temps de poder-les debatre en les tres comissions que afecten el departament, que són la Comissió de Drets Socials, la Comissió d'Infància i la Comissió de Joventut. I tantes vegades i tants espais com se considerin necessaris per poder anar debatent totes les qüestions que vostès considerin oportunes.

Parlaven del model residencial. Aquesta també serà una prioritat. Vull dir, és imprescindible. El senyor Ferran Roquer ho comentava, i és una qüestió que plantegem molt sincerament. No és el mateix envellir a l'àrea metropolitana que a la resta de Catalunya. Les necessitats són diverses i hem d'intentar adaptar la cartera de serveis a aquestes necessitats. No és el mateix l'envelliment fa quinze anys que ara. Vull dir, durant el poc temps que ha estat en el càrrec he anat a visitar alguna residència i et trobes gent que et diuen que fa vint-i-cinc anys que estan a la residència. Doncs, fa vint-i-cinc anys hi havia persones que volien anar a una residència a passar la seva etapa darrera de la vida. I darrerament la majoria de les persones volen quedar-se a casa a acabar la seva vida, i arriba un moment que van a la residència que ja són més assistencials.

Sigui com sigui, nosaltres el que hem d'intentar com a departament, i també els ofereixo la mà estesa per poder treballar en aquest tema, hem d'intentar que cada persona pugui viure o acabar la seva vida senzillament com vulgui. I nosaltres com a Administració hem d'intentar posar els recursos necessaris perquè aquella persona pugui decidir lliurement, doncs, com vol viure en cada etapa de la seva vida, que és diferent en funció també de les seves necessitats, de la seva salut.

I parlo de salut perquè, darrerament, com que les residències, la majoria, són més assistencials, doncs, és evident, i la pandèmia per desgràcia ho va ficar de manifest, tenen més necessitats assistencials. I, bé, l'experiència d'aquest darrer any, on el Departament de Salut va entrar en les residències i es van començar a articular mecanismes de cooperació entre els dos departaments..., el que farem serà, doncs, institucionalitzar-los i posar-los sobre la taula i continuar treballant en aquests mecanismes de coordinació que es van posar entre els dos departaments en bé de l'atenció a les persones, en aquest cas també en l'atenció a les persones en la seva salut.

Les residències tornen a dependre del Departament de Drets Socials, perquè entenem que és l'espai on viuen les persones. I les residències no han de ser hospitals, són residències on viuen les persones. Però és veritat que han de tenir una assistència sanitària molt més efectiva segurament que la que tenien fins ara.

I per això –i aquesta sí que és una eina que el Departament de Salut i el Departament de Drets Socials s'han compromès a tirar endavant, i la tirarem endavant, si vostès volen, evidentment, perquè s'ha d'aprovar per llei aquí al Parlament i, per tant, també en parlarem–, l'Agència Integrada de Salut i Sanitària, perquè creiem que és una bona eina per a aquesta darrera etapa de la vida, per poder-la fer amb totes les garanties socials i també sanitàries.

Quan parlàvem, per exemple, també, d'envellir en el món rural, doncs hi ha unes iniciatives que fa temps que ens demana el món local, que són els SAIARs, i nos-

altres els implementarem, perquè sí que és veritat que formem part d'una etapa de la vida, no?

I, per tant, el que intentarem, el que volem, vaja, és adaptar totes les necessitats assistencials de totes les persones dintre de la futura cartera de serveis, que, com vostès saben, és complexa d'actualitzar però potser ens hauríem de posar d'acord. Perquè, per intentar-la actualitzar tota, doncs, no l'actualitzem i potser valdria la pena que en aquells punts en els quals estem d'acord, doncs, senzillament actualitzar-la. Perquè amb aquesta excusa fa no sé quants anys, deu anys, que no s'actualitza la cartera de serveis. Per tant, aquest és un dels oferiments que també els poso damunt de la taula.

Sobre les polítiques d'habitatge, ens comentaven si són 1.000 milions... Actualment, en aquest pressupost d'aquest any, el pressupost de l'Agència Catalana d'Habitatge és de 200 milions d'euros i el nostre compromís el 2022 és que sigui de 1.000 milions d'euros. I aquestes polítiques d'habitatge, que evidentment ja vindrem en alguna altra compareixença –demanarem una compareixença específica per poder parlar de quines són les polítiques d'habitatge–, quan tinguem confeccionat tot el projecte d'on destinarem aquests 1.000 milions d'euros, doncs vindrem aquí al Parlament a exposar-los-hi perquè en puguin ser participants i també donar-los els seus punts de vista.

Hem parlat també, i alguns de vostès també ho han comentat, del tema de la malaltia mental. Coincideixo amb el conseller de Salut que és un dels grans greuges que tenim com a societat i, per tant, ens hem posat també d'acord per intentar, amb el Departament de Salut, crear les sinergies oportunes per lluitar contra o poder ajudar o poder-nos posar al costat d'aquestes persones que pateixen aquestes malalties mentals. Salut, des del punt de vista sanitari, i nosaltres, evidentment, des del punt de vista social.

Heu comentat també tot el tema de les llistes d'espera. Sí. Vull dir, en som conscients i hem de mirar d'intentar solucionar-ho.

Sobre la pobresa infantil, això, estem d'acord que hem de combatre la pobresa infantil i hi contribuïrem, juntament amb les altres mesures que aplicarem entorn de les famílies però evidentment centrades en els joves.

També heu comentat lo de la renda garantida; ja més o menys ho he comentat. I, vaja, jo no tinc... No sé si hi ha alguna cosa més, perquè em sembla que heu tractat tots bàsicament el mateix.

El departament té les tres grans àrees: la Secretaria d'Afers Socials i Famílies, que en aquests moments tracta temes de dependència, temes de residències i tots els temes de pobresa.

El contracte programa amb els ajuntaments; evidentment, la col·laboració ha de ser màxima. Hi estem treballant. Properament, ja tenim les primeres reunions amb les federacions de municipis per acabar de poder tractar el contracte programa. Jo crec que és un encert que aquest contracte programa estigui en aquests moments parat, perquè, de fet, hi havia també un canvi de govern i no només pel canvi de govern, sinó també perquè la pandèmia, com dèiem, segurament ha posat sobre el mirall moltes de les qüestions, i en el contracte programa hem de poder reflectir per donar sortida i solucions a aquesta greu crisi econòmica actual.

Tot el tema de les polítiques d'infància, joventut, i adolescència i adopcions, doncs, ho treballarem. Treballarem sobre la política infantil. Treballarem tot el tema de la salut mental en els infants i en els joves. Creiem profundament que hem de donar un cop de mà als joves en els temes d'emancipació. Treballarem amb l'Institut Català de Finances per obrir línies de crèdit perquè els joves puguin emancipar-se quan compleixin, si volen –si volen–, els divuit anys. Farem polítiques d'habitatge per als joves perquè també puguin emancipar-se. Polítiques d'educació i acolliment, les continuarem fent.

També s'ha parlat aquí sobre els joves migrats sols. Continuarem treballant al costat dels joves migrats sols. Tenim una dificultat, el senyor Gallego ho comenta-

va. El que ens agradaria, perquè sabem que per poder sortir d'alguns atzucacs és un tema..., tenir competències en matèries laborals. En aquests moments no les tenim. Esperem que des de l'Estat també es pugui donar alguna sortida perquè aquests joves, més enllà de la formació, també tinguin la possibilitat de poder trobar feina. És evident que la feina és la millor manera que tenim per poder sortir d'aquestes zones de vulnerabilitat. I les polítiques d'habitatge, que ja he comentat.

És veritat que en aquest Govern hem canviat algunes conselleries i, per tant, les competències entre uns departaments i dels altres. Parlo en nom meu, però estic segura que parlo en nom de tot el Govern: en som conscients, de que algunes de les línies les hem de treballar conjuntament. Nosaltres, com a departament, hem de treballar conjuntament amb el Departament de Salut, no només en el tema de les residències i en el tema de la salut mental, però també hem de treballar amb el Departament de Treball. Ja ens hem posat d'acord per intentar treballar en el tema de la renda garantida. Que la renda garantida ha de proporcionar una sortida laboral ho diu la mateixa llei. Per tant, és evident que hem de treballar conjuntament.

Amb la conselleria de Feminismes també treballarem conjuntament. Ells tenen competències en LGTBI, per exemple, i nosaltres tenim competències en temes de famílies. Per tant, treballarem conjuntament. Nosaltres tenim competències en el poble gitano, ells tenen competències en feminismes i dones; per tant, també treballarem conjuntament. I amb el Departament d'Educació. Tenim present que és veritat que el Departament d'Educació, doncs, dissenya les polítiques d'educació, però les polítiques d'infància i joventut estan en aquest departament.

Per tant, hi insisteixo, em poso a la vostra disposició. És una posada a disposició sincera. Alguns de vosaltres em coneixeu i és així. La majoria de les lleis que vaig tindre l'honor de poder tramitar la legislatura passada van estar aprovades amb el màxim consens possible, i així serà en aquesta. Per tant, ens trobarem en els òrgans formals com són les comissions, en les compareixences que vostès ens demanin o que nosaltres demanem com a departament. I quan haguem de negociar el pressupost, doncs, també en parlarem, i també m'ajudaran a intentar portar el pressupost allà on toca.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Ara procediríem a la segona ronda, diríem, d'intervencions dels grups parlamentaris. En primer lloc, Partit Socialistes - Units per Avançar, amb el diputat Raúl Moreno. Endavant.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Celebrar que contesti les preguntes. No és habitual, eh? I, per tant, es fan preguntes, contesta la consellera. És una qüestió de normalitat. Celebrar, a més a més, la reiteració de la seva voluntat d'acordar; no és quelcom que teníem en l'anterior legislatura. Jo li demano si us plau que ens truqui quan necessiti saber el nostre parer, cosa que no va passar de manera ni tan sols habitual l'anterior legislatura, i això ja serà un gran canvi, diguem-ne, per arribar a grans acords.

Algunes referències molt puntuals. Efectivament, la renda garantida de ciutadania té 160.000 beneficiaris, segons les xifres que vostès donen, de diferents quantitats de renda garantida; alguns són complements i altres són rendes garantides senceres, que és una cosa que vam demanar que si us plau a veure si ho podríem saber algun dia, perquè, clar, és un titular com molt gros, però quan vas al detall no es tant així. L'ingrés mínim vital en té menys, la renda garantida és de l'any 2017. L'ingrés mínim vital fa un any que es va posar en marxa. Vull dir que jo crec que també ens hem de donar tots una mica de temps, no?

Llei de la dependència. Hi insisteixo: efectivament, hi han problemes de finançament que s'estan recuperant en els darrers exercicis pressupostaris, amb 300 milions d'euros més per a aquest any, i amb 300 milions d'euros més per a l'any següent, que

és fruit d'un acord de les comunitats autònomes. El dèficit és més gran? Efectivament, des de fa molts anys, des que va entrar el Partit Popular a retallar directament la llei de dependència. L'únic que dic és que això és un tema que afecta totes les comunitats autònomes de manera proporcional, i que més enllà d'anar junts a demanar que hi hagi un millor finançament de la llei de dependència, hi han uns problemes de gestió nostres, de la Generalitat de Catalunya, en la gestió de la dependència, que portem arrossegant des de fa molt temps. Si l'únic que demanem és això. És aquí on podem ser més eficients, com ha fet la comunitat autònoma de València, com ha fet la comunitat autònoma canària, com altres comunitats autònomes han pogut fer. Nosaltres també hem de ser capaços de poder fer-ho.

Contracte programa de serveis socials. Jo, aquí, consellera, no hi estic d'acord. Jo crec que el Govern hauria d'haver pogut fer l'esforç l'any passat de fer un contracte programa amb els ajuntaments. Amb totes les dificultats que hi havien, eh? Però des del mes de juliol fins al mes de desembre es podria haver fet, els ajuntaments ho haguessin celebrat i la ciutadania tindria en aquests moments –i els serveis socials– més potència per fer front *a la que nos viene encima*, a la que ja tenim a sobre, per entendre'ns, eh? Per tant, ara hem d'esperar uns mesos més posant pegats, en situacions realment complicades.

I acabo amb algunes preguntes, perquè ja, aprofitant que vostè contesta, jo les plantejo, a veure si em dona temps a que les pugui respondre, no? Un dels acords, grans acords d'aquest Parlament amb relació a les residències és que tots els grups parlamentaris o molt majoritàriament vam estar d'acord a treure l'assistència privada sanitària de les residències, i que per tant passés a ser pública. Vostè agafa aquest compromís?

El pla de xoc laboral que ahir es va presentar, que va presentar el Govern, no té res a veure amb el pla de xoc social que vostès diuen que presentaran i que va dir el senyor Aragonès que seria de 700 milions d'euros? Parlem de dos plans diferents? Ho dic perquè en la investidura, el senyor Aragonès, el president, va dir que farien un pla de xoc social de 700 milions d'euros. Vull saber si estan treballant en aquest pla de xoc social o si és el pla de xoc que se'ns va presentar ahir per part de la conselleria de Treball.

Un altre tema, que no costa diners, o potser sí, però pocs. Si volem fer bones polítiques socials, jo només demano a la Generalitat i al departament que facin un informe social. O sigui, no tenim informe social. Les dades que tenim de pobresa, de pobresa infantil, etcètera, les tenim de les entitats socials, però no hi ha un informe social del departament. I el tenen fet. El pla estratègic de serveis socials, la primera part, d'anàlisi de dades, és gairebé això. Però caldria que aquestes dades fossin sistematitzades i cada any poguéssim saber quina és l'evolució que estan tenint les polítiques socials que apliquem. No tenim informe social, és impossible conèixer les dades. Si us plau facin-ne un, com fan altres conselleries, i que donin compte de l'evolució, no?

Voldria saber si vostès finalment encetaran la llei de la gent gran. És un compromís, diguem-ne, de l'acord de govern que vostès mateixos van signar. I dues, tres coses més. L'IRSC. Si es vol apujar el límit perquè les persones puguin demanar prestacions socials, que endreçar-les la seria un altre dels objectius, però si volen demanar prestacions socials la gran majoria d'elles es basen en l'IRSC, que no es toca des de l'any 2010. L'IPREM ha estat modificat a l'alça un 5,03 per cent en els darrers pressupostos generals de l'Estat i caldria apujar l'IRSC un 5,03 per cent perquè més gent es pugui beneficiar de les prestacions. No prestacions més altes sinó més gent que hi pogués accedir. Voldria saber si ho contemplen.

Dos: llei del tercer sector social, llei de concertació, o una que tingui les dues, també forma part de la seva línia política?

I l'última, i acabo, ja: quantes residències públiques cent per cent programaran vostès per construir en els propers pressupostos? Aquesta és difícil.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Moreno. Seguidament és el torn del Grup Parlamentari Vox. La diputada María Elisa García Fuster. Endavant.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora consejera. Gracias por las contestaciones genéricas que ha dado a todo el mundo. La verdad es que, se lo he comentado antes, este discurso, el segundo, tanto como el primero, me parece un poco discurso modo castillo de naipes. Muchas ampliaciones, muchas potenciaciones, muchos «se apostará», mucho «haremos», mucho «incrementaremos», y, sobre todo, ha dicho mucho «prioridad». «Esta es una prioridad», «esta es una prioridad»: todo es una prioridad. Y lo cierto, señora consejera, es que existe una escasez de recursos bastante importante y una necesidad real de priorización no ideológica de estos recursos.

Hay que establecer una jerarquía de prioridades que se salga de los mantras de la izquierda, porque si no, acabaremos como acabamos siempre, que es hablando mucho y sin hacer nada. Esto es, básicamente, en líneas generales, lo que le quería decir.

Y un pequeño apunte: no ha hablado ni ha dicho absolutamente nada de las cuatrocientas mil personas con enfermedades raras, y me gustaría saber si es un lapsus o es que esto, que son cuatrocientas mil, más que la gente afectada por las políticas de vivienda, si es un lapsus o es que sencillamente no importa a este departamento.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gracias, diputada García. Seguidament té la paraula Candidatura d'Unitat Popular - Nou Cicle per Guanyar, amb la diputada Dolors Sabater i Puig. Endavant.

Maria Dolors Sabater i Puig

Molt bé. Moltes gràcies, consellera. Bé, insisteixo en el tema de la gestió pública dels serveis, sobretot per garantir la igualtat d'accés i afegir, no?, que moltes vegades en els serveis dels que parlem, de tots els que entren en aquest àmbit de l'atenció a les persones, els drets de les persones, hi ha molta precarietat laboral i molta inestabilitat laboral. Nosaltres, justament, hem presentat, no?, hem iniciat la tramitació de la llei d'interines, perquè estem convençuts que estabilitzar el sector repercuteix en una millor qualitat de serveis que es donen, però és evident que això és un tema gran.

És un tema que s'ha d'abordar d'una manera àmplia, perquè, com he dit abans, majoritàriament aquest sector està externalitzat. Quan està externalitzat amb empreses del tercer sector, d'iniciativa social associativa, normalment, doncs, quan no hi ha un lucre, quan són entitats que no busquen un lucre, aquest tema de les condicions està més controlat, però quan són empreses que busquen un benefici, un lucre, doncs, la precarització augmenta. I això és una cosa que no ens podem permetre. I, per tant, aquest és un tema que jo l'he escoltat atentament, i diria que respecte a això no m'ha contestat, i jo per això hi insisteixo.

La segona cosa que li volia dir és que em sembla important, perquè es diu molt lo de «no deixar ningú enrere», és una frase que es repeteix molt..., i jo li voldria posar atenció en que hi ha molts serveis que encara no existeixen, o sigui, que són necessitats invisibles. Hi ha moltes necessitats que no són visibles i que l'Administració no té en compte, i li posaré un exemple molt breument.

Quan va haver-hi la pandèmia, el departament, aquesta conselleria, va aplicar les mateixes mesures en les residències de gent gran que en les residències per a persones amb diferents capacitats, quan les necessitats eren totalment diferents. Es va trigar un temps a reaccionar. Al final es va fer, es va arribar a un temps, però hi ha una cosa que no es va resoldre, i és que es van tancar tots els centres de dia per a persones grans dependents, però grans dependents no per ser persones grans, no per ser persones en el cicle de vida de ser gent gran, sinó persones que són dependents des de la infantesa per tota la vida, per les seves condicions psíquiques, físiques.

Aquests centres de dia van quedar tancats i no hi va haver cap servei alternatiu de suport a les famílies, amb la qual cosa, doncs, les condicions d'atenció, les condicions de treball d'autonomia per a les persones cuidadores, etcètera, van quedar absolutament invisibles davant de l'Administració.

Poso aquest exemple per no dir-ne molts més, com seria l'oci de les persones dependents, per a les quals no hi ha línia política, no hi ha línia d'acció. I com això en podria dir molts més. Llavors, penso que és molt important que es tingui en compte. Quan es faci aquesta cartera de serveis que vostè deia, no ens podem limitar al que ja existeix, perquè estem amb una desatenció de moltes necessitats que no estan cobertes, i, per tant, hi hauria d'haver algun espai de participació que pogués assegurar que totes aquestes necessitats no cobertes de tots els sectors puguin resoldre el que no deixa de ser, d'una banda, aquest adultocentrisme des del que es fan moltes polítiques, i aquest capacitisme, també, des del que dissenyem les polítiques per desconeixement, moltes vegades, d'aquestes necessitats. I, per tant, volia posar esment en aquests dos punts.

No sé si em respondrà alguna cosa respecte al tema de la gestió, perquè ja sap que en aquest, nosaltres hi insistirem, i insistirem en que, justament, és amb polítiques d'esquerres que es dona resposta a aquestes necessitats, perquè amb aquest sector no es pot fer negoci. O sigui, de cap manera ens podem imaginar que per atendre drets bàsics hi hagi empreses que s'hagin d'enriquir i que s'hagin de lucrar. Penso que això hauria d'estar absolutament blindat per part d'aquesta conselleria. Una cosa és que les empreses puguin finançar-se per donar el servei, l'altra és que es lucrin a costa de la precarització de les treballadores i treballadors.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Sabater. Seguidament, és el torn d'En Comú Podem, amb el diputat Joan Carles Gallego. Endavant.

Joan Carles Gallego i Herrera

Gràcies, consellera, per les respostes. Intentaré situar quatre missatges. Aviam, un amb relació a l'IRSC. Entre parèntesi, m'agradaria que li canviéssim el nom i li diguéssim índex de rendes bàsiques de Catalunya, Irbac. Ho dic perquè Irbac sona millor que IRSC, que queda una mica així complicat de descriure, no? Bromes a part. (*Rialles.*) No, no creguis. No és una «tonteria», no.

Raúl Moreno Montaña

És que ja és difícil, diguem-ne, amb totes les que tenim ara, també, canviar-les.

Joan Carles Gallego i Herrera

Sí, sí, però va ser un debat profund aquest, que el vaig perdre en el seu moment i dic: «Aprofito ara que passo per aquí.» (*Rialles.*) Era l'any 2005. Era l'any 2005 i el vaig perdre. Però ara m'agradaria col·locar-lo, perquè Irbac em sona molt millor que IRSC.

Bromes a part, coincideixo amb el que plantejava el senyor Moreno abans, la necessitat d'actualitzar-lo. No pot ser que portem l'índex de rendes de suficiència de Catalunya congelat des de fa deu anys. La vida ha canviat molt i no pot ser aquest l'índex de referència que tinguem per aquestes qüestions. Per tant, això, importantíssim.

La segona qüestió. Hem situat i la consellera ha situat que ens gastem 1.400 milions d'euros de dependència i que el catorze per cent són de l'Estat. És cert, però, tot i així, l'aportació de Catalunya a la dependència és la menor de les comunitats autònomes. Estem a la cua de les comunitats autònomes de l'Estat. L'Estat és molt dolent, d'acord, però nosaltres estem fent molt poc. Per tant...

Tercera, habitatge. A mi, en habitatge el que m'agradaria saber és, d'aquests 1.000 milions, quants en gestionarà el Departament de Drets Socials. Quants d'aquests 1.000 milions? Tots? Una part? Quina part? I, segona, qui promourà l'habitatge públic? La conselleria o l'Incasòl? Qui promourà l'habitatge públic? Uns o altres?

Joves i ocupació. No és un problema de competències laborals. El tema de joves i ocupació no és un problema de qui té les competències laborals. Ja sabem que les competències laborals són on són. L'Estatut dels treballadors és el que és i l'hem de reformar, etcètera. Però tenim les competències suficients per abordar el problema de l'ocupació juvenil. Tenim competències sobre les qualificacions; tenim competències sobre l'orientació; tenim competències sobre l'acompanyament, el Servei d'Ocupació de Catalunya; tenim recursos. Els anunciaven ahir, aquests 917 milions d'euros transferits des de l'Estat per fer polítiques actives d'ocupació.

Tenim recursos, tenim competències per abordar la problemàtica dels joves i de l'ocupació. De tots els joves, dels que tenen problemes i dels que no tenen problemes. I, per tant, en aquí cal veure com pensem destinar accions i recursos per abordar el problema de la inserció laboral, tant dels menors sense famílies de referència com de les persones amb problemes de discapacitat. Quins d'aquests recursos, quines polítiques concretes farem per garantir tot el tema de la inserció laboral?

I tenim també possibilitats d'actuar des de la llei de contractació pública. Com forcem que les empreses que treballen per l'Administració pública, el vint-i-sis per cent del pressupost, són proactives amb relació a l'ocupació juvenil, a la qualitat de l'ocupació juvenil, etcètera? Com forcem, des de la llei de contractació pública, determinar la responsabilitat empresarial amb relació a aquest tema? Perquè l'ocupació no la crearà la Generalitat. L'ocupació la crearan les empreses, però les empreses poden determinar quin tipus de qualitat aquesta ocupació té. La Generalitat pot crear ocupació. Pot crear ocupació de manera directa, perquè, precisament en la prestació dels serveis socials, sabem que tenim molt de camp a recórrer de creació d'ocupació i d'ocupació de qualitat.

I l'última qüestió és com també des del departament s'impulsaran, es reforçaran, es promouran els marcs de participació tripartida, on es puguin abordar els problemes amb relació a la qualitat dels serveis, però també amb relació a la qualitat del treball que presten aquests serveis. Perquè la qualitat dels serveis té molt a veure amb les condicions laborals de les persones que realitzen aquests serveis i com això s'integra de manera tripartida per part del departament, les entitats que ho presten de manera externalitzada i els representants dels treballadors, que tenen les seves coses a dir al respecte. Com això ho integrem, com promovem aquest model, diguéssim, de participació tripartida, evidentment comptant també, diguéssim, amb la participació dels col·legis professionals i d'aquells experts que coneixen el tema. I res més i perdó, que m'he allargat més del que pensava.

La presidenta

Ara s'ha portat bé. Seguidament, té el torn el Grup de Ciutadans amb el diputat Joan García González. Endavant.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Bé, gràcies per la resposta, senyora Cervera. Cap problema amb el cognom. És que quasi ha tingut un lapsus i..., García, Cervera, bé, és igual. No és igual, però, en principi, gràcies per les respostes. Crec que algunes ens les ha donat. Algunes altres crec que no.

No he parlat abans de l'estructura de la conselleria. Crec que algú ho ha dit. Crec que són estranys els canvis que hi ha hagut al Govern en general, no?, però sobretot en les relacions que hi ha hagut, doncs, com Treball ha passat a Empresa, com d'Empresa ha sortit Coneixement i com ha vingut Habitatge aquí. Són coses bastant complexes que jo i el nostre grup sempre ha defensat que Treball havia d'estar juntament amb Empresa i amb Coneixement. Però això és un tema ja més, diguéssim, de debat ideològic. Però, en principi, entenem que hi ha una sèrie de... Espero que no sigui, com a mínim, perquè s'hagin de cobrir una sèrie d'equilibris i que tingui un sentit.

Perquè, com s'ha preguntat aquí, la generació, en aquest cas d'habitatge, la construcció d'habitatge –al final, siguem raonables, perquè, al final, si no fem habitatge

públic, no hi haurà habitatge públic–, si s’ha de fer des d’aquí, perfecte. Però tinguem en compte que la inversió que es requerirà, aquests 1.000 milions, que encara no sé –igual m’ho ha respost i jo no ho he sentit– si són anuals o són bianuals o... No sabem si són en una dècada, en vint anys... Espero que siguin anuals. Si ens ho pot respondre, perquè ho hem preguntat, doncs, estariem crec que bastant feliços de saber-ho.

S’ha dit: parli amb les comunitats autònomes que ho fan bé, coordinin-se i creïn sinergies. Crec que, igual que ho demanem nosaltres a altres llocs d’Espanya, en temes com la recerca, per exemple, crec que és important que vostès parlin amb aquells que gestionen bé la dependència, amb aquells que gestionen bé les residències. I això no és un tema, s’entén, de cap tipus de supremacisme. Que ningú, sigui perquè sigui d’un lloc, ho fa millor, sinó perquè hi ha, a vegades, experiències que es poden contrastar i fan millorar i fer més eficient l’acció de govern. Per tant, parlin. Facin això, vagin on hagin d’anar. I, si us plau, que es puguin reunir amb qui s’hagin de reunir per treballar conjuntament amb altres comunitats autònomes.

Crec que ha parlat –i abans m’ho he deixat– dels conflictes competencials. Ha parlat vostè abans en la primera intervenció, no en la segona, sinó en la primera, dels conflictes competencials.

Em sembla bé que parlin d’això, però realment –i això ho saben vostès, ja portem uns anys aquí, i ho sabem nosaltres– aquests conflictes competencials ja es busquen, o sigui, ja ho saben, ja saben que tindran conflictes competencials. Perquè no hem d’anar al Constitucional, el Consell de Garanties Estatutàries ha fet dictàmens sobre lleis que donen la raó a grups de l’oposició –sobre diferents temes, habitatge és un, però en altres temes–, i vostès, tot i això, no han fet els canvis que havien de fer.

No sé per què volem, també, el Consell de Garanties Estatutàries, al final si... Com que és consultiu, doncs... Vostès el volien consultiu, però ara que és consultiu, doncs, m’ho salto i vaig al Constitucional, a veure si el Constitucional em treu la raó i puc passar-me dos o tres anys queixant-me de que no implementaré aquella llei i que dolent és l’Estat i que dolents són aquells que viuen més enllà de l’Ebre.

Bé, si us plau, seriositat. No parlem, no entrem en aquest discurs de demagògia, que crec que és un error absolut. I si realment hi han conflictes, doncs, millorem les lleis, fem lleis adequades i escoltem el Consell de Garanties Estatutàries, que és una institució catalana. Excepte els dies 6 i 7 de setembre del 2017, la resta de dies de l’any és una institució catalana que es pot fer i utilitzar sense cap problema.

Per mi, res més. Gràcies. Ho torno a dir: vostè ens ha demanat que col·laborem. Col·laborarem –com hem fet aquestes últimes legislatures– en temes que siguin d’interès general. I benvinguda i sort.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament tindrà la paraula el Grup de Junts per Catalunya, amb el diputat Ferran Roquer i Padrosa. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, presidenta. Intentaré no esgotar tot el temps. Bé, li deia abans que ens havia agradat el seu discurs i ara li vull tornar a dir que la rèplica, sobretot pel que fa referència al tractament de la dependència i la capacitat de les persones de triar on volen envellir i on volen ser tractades, doncs, encara ens ha agradat més. I, des del meu àmbit, el fet de recuperar els SAIARs creiem que és una bona mesura per a les persones que viuen en l’àmbit rural.

I un apunt només. Algú parlava d’escassetat. Parlava d’escassetat i molts hem parlat de necessitats. És evident que hi ha escassetat perquè hi han moltes necessitats, si no hi haguessin necessitats, no hi hauria escassetat. L’escassetat i les necessitats i triar en un àmbit en el qual hi ha escassetat comporten costos d’oportunitat. I totes les polítiques que es demanen, tots els increments de dotacions pressupos-

tàries que es demanen per a determinades polítiques, si no hi ha un increment dels ingressos, generaran que es deixi de prestar algun servei.

Als països normals, i vostè no és consellera d'un país normal, la capacitat tributària que generés el país, el Govern i vostè l'administrarien com els semblés. Però aquest no acaba de ser un país normal, perquè per incrementar uns serveis, i degut a l'escassetat, n'hauria de deixar anar d'altres. D'altres que els ciutadans, amb la seva tributació, ja generen recursos per satisfer-los.

Aquest país, Catalunya, aquest àmbit de Catalunya, aquest àmbit –després em referiré al límit territorial de la solidaritat–, però aquest país genera el 19,2 per cent dels ingressos de l'Estat i només en rep el 13,4. D'acord, el Govern podria incrementar els recursos a la dependència i equilibrar-lo a altres regions, potser, que són perceptores netes de recursos. Però els hauria de treure d'algun altre lloc.

El dèficit fiscal de 16.000 milions –i em refereixo al del 2006 que és l'últim que tinc consultat i al cap– equival a les despeses que es van fer en polítiques socials, en polítiques d'educació i en polítiques de salut aquell mateix any. Eh? Totes, totes.

Per tant, sí que hem de tenir la perspectiva dels ingressos que li falten a aquest país. En aquest país, el deute acumulat per a la dependència l'any 2019 era 3.600 milions d'euros. I aquests 3.600 milions d'euros posats sobre els serveis a la dependència, doncs, donarien per fer moltes residències, per fer moltes llars residències per a discapacitats, per incrementar molt més els serveis d'atenció a domicili, per a ajuts a la rehabilitació d'habitatges i adaptar-los a l'accessibilitat.

I quin és el límit d'aquesta solidaritat? Hi ha d'haver solidaritat. És evident que hi ha d'haver solidaritat, senyor García, és evident. El límit està quan no hi ha igualtat, quan s'aporta més *per capita* del que es rep *per capita*. I sap què passa quan passa això? –sap què passa quan passa això? Que les classes més desfavorides de les zones aportadores netes financen els rics, les persones que tenen recursos, de comunitats, de zones que són netament receptores. I això crec que el meu grup parlamentari, crec que aquest Govern, té tot el dret de denunciar-ho, pel que respecta a aquesta nostra comissió.

Consellera, estem al seu costat. Estem al seu costat per tirar endavant totes les reformes, totes les polítiques que emprengui, unes polítiques que necessàriament han de ser ambicioses perquè aquest país, i en l'àmbit dels drets socials i en l'àmbit dels drets de les persones desfavorides, necessita polítiques trencadores, polítiques rupturistes i polítiques que eliminin les diferències entre persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Roquer. I per acabar aquest segon torn d'intervencions dels grups, intervindria Esquerra Republicana de Catalunya amb el diputat Bartomeu Compte Masmitjà. Endavant.

Bartomeu Compte Masmitjà

Bé, consellera, en tot cas remarcar, doncs, les coincidències que s'han palesat, agrair les seves respostes. I, per tant, creiem que almenys en aquestes línies estratègiques coincidim i, per tant, aprofundim. Important.

M'han agradat qüestions que vostè ha plantejat, com visió integral del cicle de la vida, crec que és important. Parlar de cara als infants i als adolescents amb co-decisió vol dir, també, parlar-los amb respecte i també estimular la seva autonomia personal. Crec que també és molt interessant. I sobretot també, dintre d'aquestes experiències que explicat de recolzament integral a infants i adolescents, doncs, crec que parlava d'aquests projectes pilot dels que han set objecte de violència sexual, allò que sigui possible estendre-ho en el territori, perquè crec que aquestes també són prioritats i més en un moment en el que estem ara, en què la societat és molt sensible i, probablement, afloren més casos dels que fins fa un temps no afloraven, no?

I també crec que és molt important el tema de la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital. Miri, per la meua experiència, tenen una repercussió tan petita que en allò que sigui important hi hem de donar un repàs o una reconducció, etcètera. I sobretot intentar articular-les d'alguna manera que siguin complementàries. Però en aquí, sobretot, no correm amb el risc que hi sol haver d'harmonitzar, no harmonitzem, perquè segurament responen, amb tota seguretat, a aspectes..., han de donar respostes a aspectes ben diferenciats. Però crec que és important.

I també, com moltes de les altres coincidències, això, la comissió per a la gent gran, el monogràfic que es va fer anteriorment, com m'explicava la Najat, coincidim amb el company del PSC i creiem que també aquí hi ha un consens, doncs, per avançar, i és una bona línia traçada. I endavant, no?

I voldria, com a últim aspecte, no ho sé, una mica llançar..., fer un favor en els temes dels menors no acompanyats: jo he tingut relació amb menors no acompanyats, perquè els he fet formació en l'anterior etapa, i el que puc dir és que són joves que no estan d'acord amb la seva situació personal, que busquen una oportunitat. I, per tant, crec que és important, ni que sigui perquè la societat catalana i espanyola estan envellint, doncs, a persones que surten de la seva realitat per buscar aquesta oportunitat, els hi hem de donar d'una manera molt clara.

És veritat que en qualsevol aspecte de l'escola de la vida n'hi ha que se'n surten més bé i n'hi ha que se'n surten malament. Però una qüestió que sí que voldria comentar és que la majoria no pensen romandre a Espanya: la seva visió és anar a Europa perquè hi tenen família... Estan aquí perquè tenen problemes, com deia el Joan Carles, de treball, de documentació. I, en aquest sentit, són un col·lectiu que si es conegués, segurament no ho faríem com ho estem fent, ja, discriminant-los pel seu origen, sinó que els admiraríem bastant més del que fem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Bé; per concloure la comissió, la consellera té la darrera intervenció. És cert que no hi ha límit horari, però sempre estimem uns quinze minuts en aquesta intervenció, si li sembla bé. Així que...

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. A veure si puc respondre'ls les qüestions que havien quedat sense resposta.

Al senyor Raúl Moreno. Em comenta: «No tenim informes socials del departament, dades.» Les farem. Vull dir, jo també crec que és bàsic tenir dades. De fet, jo crec en les estratègies i les estratègies sense dades, doncs, són difícils de dur a terme. Per tant, sí, farem una política al departament per poder tenir les dades suficients per poder millorar el sistema.

Parlava sobre la llei de la gent gran. D'acord, sí, sí, una de les nostres prioritats és tot el tema que afecta la gent gran, no només aquest envelliment que comentàvem més dependent, sinó la gent gran activa, l'envelliment en general de les persones. A més, han patit especialment tot el tema de la pandèmia. Vull dir, als joves o la gent de mitjana edat ens ha afectat, però la gent gran especialment, i els ha quedat una por considerable. I, per tant, hem d'intentar treballar. Vull dir, durant molt de temps s'ha estat treballant perquè la gent gran, doncs, tingués una vida activa i socialitzada i ara, justament, la pandèmia feia tot el contrari.

La llei del tercer sector social s'ha de dur a terme des del Departament de Treball, no obstant, nosaltres vetllarem per la llei i hi participarem i estarem d'acord amb el sector per tirar-la també endavant.

Parlava de quantes residències públiques farem. Doncs, no l'hi sé dir. Dit això, no és un tema que tampoc no sàpiga dir-li, però em contradiria a mi mateixa si ara li digués: «Farem no sé quantes residències», quan el que he estat intentant justificar

durant tota la compareixença és que primer hem de saber què és el que vol la gent i on vol estar la gent.

Dit això, només també dades..., perquè tinguem dades públiques: les places públiques de residències que tenim en aquest moment al país són el cinquanta per cent; el cinquanta per cent de les places que hi ha són públiques. Les places, no les residències, les places. En places col·laboradores i concertades, però són places públiques.

A la senyora García, de VOX. Em preguntava per... Disculpa si no he respost del tot el tema dels pressupostos, però com comentava, no sé si hi era quan ho he dit, la compareixença és per explicar les línies del departament i segur que en altres ocasions tindrem més oportunitat per poder aprofundir bé en el tema dels pressupostos.

I em comentava sobre les 400.000 persones afectades per malalties rares. No depenen del nostre departament, perquè les malalties rares estan en el Departament de Salut. Sí que és veritat que si són malalties que tenen implícita alguna dependència, doncs, haurien d'estar dintre de la llei de dependència. No depenen del nostre departament, però coincideixo amb vostè que hauria també de ser una prioritat del nostre Govern, perquè són famílies que pateixen i pateixen molt. Per tant, bé, en la mesura que ens pugui afectar o que hi puguem intentar contribuir, igual com fem també amb la malaltia mental, doncs, també ens hi trobarà, en aquesta conselleria.

A la senyora Sabater, de la CUP, parlant sobre la gestió pública dels serveis, només dir-li que amb el decret del concert hem fet un pas endavant per intentar enfortir les entitats sense afany de lucre i també en el tema de les acreditacions. Treballarem també en aquest tema.

Coincideixo amb vostè en el tema de la precarietat laboral de les persones que treballen en aquest camp. Sé que és complex, perquè, a més, és molta gent i, com també comentaven alguns de vostès, més enllà de les voluntats de les polítiques que vulguem fer, hi ha un tema que ens condiona a tots, que és el tema del pressupost. Però coincideixo amb vostè que hem de millorar tal com estan professionalment, doncs, tots els treballadors dels serveis socials. I també m'hi trobarà, en la mesura del possible, per intentar millorar en aquest camp.

Sobre els serveis..., ah!, que es van tancar centres de dia, sí, és veritat que es van tancar centres de dia i les necessitats de la pandèmia ho van fer. També ho revisarem.

L'agència el que pretén en certa manera, quan fem l'agència, és no només..., i és veritat, eh?, hi havia serveis invisibilitats. No només l'agència pretén treballar amb salut en temes de gent gran, també en temes de discapacitat i també en temes de salut mental. En definitiva, amb totes aquelles persones que no viuen en el seu domicili, sinó que viuen en algun recurs assistencial.

Sobre la renda bàsica, sí, vull dir, és un pla pilot que forma part del pacte que vostès van fer amb Esquerra Republicana i aquest pla pilot es farà des de Presidència i, doncs, si tira endavant haurem de veure com casa tot, no?, vull dir, com casen les diferents prestacions en aquest tema.

Al senyor Gallego, sí, els 1.000 milions els gestionarem des del Departament de Drets Socials, perquè..., i a més a més el foment del lloguer i dels ajuts també estan al nostre departament. Per tant, la nostra voluntat és poder incidir en les polítiques públiques d'habitatge i compto amb la seva experiència per poder-ho treballar. Tots sabem que la política d'habitatge és una política complexa i tampoc no és fàcil d'arreglar, perquè el que és la construcció no és tampoc d'avui per demà. Per tant, crec que, quan parlaven de fer un pla nacional de l'habitatge, hem d'intentar treballar a curt, mitjà termini i a llarg termini i ser capaços de crear unes polítiques d'habitatge a vint-i-cinc anys vista.

Al senyor García de Ciutadans, sobre el canvi de les conselleries. Bé, sí, pot sobtar que Habitatge estigui en Drets Socials, però en època Comas, l'època de Benestar social, Habitatge estava a Benestar Social, després va passar a Territori,

després va passar a Governació, després va tornar a passar a Territori i ara torna una altra vegada a Drets Socials. Per tant, deu ser una..., la línia deu ser com a fina. Si mirem els pressupostos de l'Agència Catalana de l'Habitatge, el cinquanta per cent del pressupost de l'Agència Catalana de l'Habitatge ja era per a temes socials, eh?, assistències de lloguer, per intentar evitar desnonaments, temes de mediació... Per tant, ja des d'Habitatge, la meitat del seu pressupost estava inclòs dintre de les polítiques socials.

I al senyor Ferran Roquer, doncs, perfectament d'acord, vull dir, estem alineats. N'hem parlat moltes vegades, de tot el treball conjunt. I al senyor Bartomeu, doncs, sí, la nostra prioritat també serà els menors migrats sols. Des d'aquesta conselleria tenim la ferma voluntat d'intentar acompanyar-los, perquè si han decidit viure a Catalunya, doncs, que puguin tindre la seva vida plena a Catalunya, com qualsevol persona immigrant que vingui de fora. I si només és el pas, Catalunya, els acompanyarem, perquè quan marxin a l'estranger, quan marxin a l'exterior, puguin tindre les millors experiències.

I res més. Vull dir, insistir que resto de debò a la seva disposició. No sé si és l'enyorament d'haver estat diputada al Parlament, però de debò que tindrem ganes de parlar-ne i perquè estic convençuda que les sensibilitats de tots podran acabar de dissenyar quines han de ser les polítiques d'aquest departament. El pressupost segurament és curt, però l'altre dia ho comentàvem, no sé si som el tercer o el quart departament amb pressupost. Vull dir, en aquests moments, sense afegir els diners que puguin vindre d'Habitatge, tenim un pressupost de 3.000 milions d'euros. Són molts diners però és veritat que les necessitats també són molt grans. Nosaltres farem els possibles per intentar convèncer els companys d'Economia de que nosaltres som la prioritat, però també estic segura que qualsevol altra comissió deu fer també el mateix i deuen fer també el mateix els de Salut i els d'Educació. Però, vaja, entre tots segur que arribarem a intentar almenys fer les polítiques amb les quals puguem estar al màxim d'acord possible.

Moltíssimes gràcies per la vostra atenció i moltíssimes gràcies pel to de totes les intervencions.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Bé, en nom de la presidència, agrair que m'hàgiu facilitat una mica la meva primera comissió. (*Rialles i veus de fons.*) I també agrair especialment a la consellera les seves explicacions i també aprofitar per agrair l'assistència a la Maria Dolors Rusinés i Bonet, que és la secretària general del Departament de Drets Socials, a tot el seu equip. Desitjar-los des d'aquesta mesa molt bona feina i molts encerts.

Moltes gràcies.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i un minut.